

PÁL LEVELE A GALATÁKHOZ

1-2. Fejezet

Galácia az ókorban a mai Törökországban levő terület volt. Pál jó néhány gyülekezetet indított el ezen a területen, azonban távozása után bizonyos emberek jöttek Galáciába és kezdték elferdíteni a Pál által hirdetett kegyelmi evangéliumot. Egy másik evangéliumot kezdtek el hirdetni, amely nem a jó hír volt, hiszen az evangélium szó azt jelenti, hogy jó hír.

Ha azt mondod nekem, hogy Isten megbocsájtja minden bűnömet, és igaznak fogad el, azért, mert egyszerűen hiszek Jézus Krisztusban, ez számomra egy jó hír.

De ha azt mondod, hogy ezek után még különböző rendelkezéseket is kell kövessek, törvényeknek kell engedelmességek, és Isten törvényeit be kell tartsam, ha meg akarok igazulni, akkor ez nem jó hír, mert ez még senkinek sem sikerült.

Pál azért írt a galatáknak, hogy helyreigazítsa azt a tévtanítást, amely az ő szolgálata után terjedt el közöttük, és hogy kiszabadítsa őket a törvény kötelékéből, amelyet ezek az emberek igyekeztek rájuk erőszakolni.

A mai gyülekezetekben mindnyájan nagyon hálásak lehetünk Pál apostol személyét illetően. Ha ő nem lett volna olyan erős és kitartó a hit által történő megváltás tekintetében, a kereszténység egy egyszerű zsidó szektává válhatott volna. De Pál mindenki ellenében kitartóan kiállt a kegyelem evangéliuma mellett.

Tehát, a Galatákhhoz írt levél egy erős tézis, amely a törvénykezés minden formája ellen íródott. Ez egy üzenet, amely elmondja, hogy nem igazulhatunk meg a saját erőfeszítésünk által, és nem leszünk még igazabbak a törvénynek való engedelmisség által, és igen erőteljesen mutatja be a hit által történő megigazulás evangéliumát.

Ez a levél volt az, amely a reformációt elindította. Luther Márton, Pál apostolhoz hasonlóan egy olyan ember volt, aki teljes mértékben átadta magát saját vallási megnyilvánulásainak. Elment Rómába, és Istennek való tetszélgeése során térdén mászta meg a lépcsőket, és minden lépcsőfokon egy-egy imát ajánlott Istennek. És amint kúszott felfelé ezeken a lépcsőkön a Szentlélek szólt hozzá a galatákhhoz írt levél szavaival: „Márton, az igazak hit által üdvözülnek!”, és a Szentlélek ezt belesütötte a szívébe. Így született meg a protestáns reformáció.

Ez az a levél, amely szabaddá tette az embereket és hit által egy élettel teli kapcsolatot hozott létre Isten és ember között. Ez a levél megnyitja az utat minden ember számára, hogy Isten szeretete és kegyelme útján közeledjen Őhöz, ne pedig saját erőfeszítései és érdemei alapján.

A tévtanítók első dolga az volt, hogy Pált befeketítsék. Ez egy tipikus tévtanítói fogás. Ha Isten bármely felkent szolgájától tanultál, vagy neki dolgoztál, tudod, hogy az ilyen emberek először magát a tanítót kezdik becsmérelni. Általában ezek a tévtanítók nem próbálnak meg evangelizálni, hanem mindig olyanokat közelítenek meg, akik hisznek, és ezt a hitet akarják megváltoztatni.

Pál legelőször megerősíti saját apostolságát. Azt mondja, hogy ez nem embertől, hanem Jézus Krisztustól és az Atya Istentől való, aki feltámasztotta Krisztust a halálból.

Ma egyesek ugyanazokat a kérdéseket teszik fel, amit a farizeusok kérdeztek Keresztelő Jánostól, miközben ő a Jordán vizében keresztelte az embereket: Kinek a hatalmával teszed ezt?

Amikor Jézus megtisztította a templomot, ugyanezt kérdezték: Ki adta neked ehhez a hatalmat?

Manapság is ezek a kérdések hangzanak el, főleg a mormonok szájából: Ki adta a hatalmat neked, hogy bemerítsed az embereket? Mert, azt tanítják, hogy csak ők az egyedüliek, akik ehhez hatalmat adhatnak bárkinek. Ők az egyetlen igaz gyülekezet, mert csak nekik van még mindig 12 apostoluk, és kizárólag csak ez a 12 apostol adhatja át a hatalmat az embereknek, hogy lelki szolgálatokat végezhesenek. Ezt az apostoli felkenést arra alapozzák, hogy mind a 12 jelenlegi apostolukat, olyanok kenték fel, akik vissza tudják vezetni saját felkenetésüket egészen Péter apostolig. Így ezek azt vallják, hogy ezen a felkenési sorozaton keresztül tulajdonképpen Péter apostol kente fel őket.

Ha pedig téged nem ezek kennek fel, akkor nem lehet hatalmad a szolgálatra.

A kérdés Pál esetében is az volt, hogy ki adta neki a hatalmat, ki kente fel a szolgálatra.

Pál azt válaszolja levelében, hogy én egy olyan apostol vagyok, akit nem ember kent fel a szolgálatra, hanem Jézus Krisztus és az Atya Isten, aki feltámasztotta Jézust a halottak közül. Tehát Pál hatalma még Péternél is előbből származik, magától Jézus Krisztustól és az Atya Istentől.

Véleményem szerint az emberek által való felkenetés teljesen értéktelen. Egy ember kézzrátétele nem fog engem a szolgálatra alkalmassá tenni.

Sajnos az egyháztörténelem során felkentek már botrányhősöket is, és ezáltal Jézus Krisztus papjaivá szentelték őket, de valójában ők soha nem voltak azok. Inkább olyan

sarlatánok voltak, akiknek megvolt a bizonyítványuk a felszentelésükről. Nem az érdekel engem, hogy az emberek mit mondanak, hanem az, hogy Isten mit mond rólam.

Pál apostol, aki nem emberektől, nem is emberek által kapta elhívását, hanem Jézus Krisztus által, aki feltámasztotta Jézust a halottak közül – és a velem levő atyafiak mindnyájan: Galácia gyülekezeteinek.

Pál igen gyakran szokott személyes megjegyzést fűzni bevezető soraihoz, de ebben az esetben csak a tipikus páli köszöntést olvashatjuk:

Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és a mi Urunk Jézus Krisztustól...

A kegyelem szó görög megfelelője eredeti alakjában elbővülő szépséget jelent, ezt átalakítva, a teológiában meg nem érdemelt kiváltságot értenek ezalatt. A kegyelmet mindig a szépség övezte és ez egyben egy tipikus görög üdvözlés is: a *kharisz* szó jelenti a kegyelmet. A *shalom*, vagyis béke pedig a tipikus zsidó üdvözlés. Ezt a kettőt ötvözte Pál leveleiben.

...aki önmagát adta bűneinkért, hogy kiszabadítson minket a jelenlegi gonosz világból Istennek, a mi Atyánknak akarata szerint. Ővé a dicsőség örökkön örökké. Ámen.

Jézusról beszélve mondja, hogy azért adta önmagát a bűneinkért, hogy kiszabadítson a jelenlegi gonosz világból.

Ezt a világot a Sátán irányítja. Jézus a Sátánt e világ fejedelmének mondta, kijelentve, hogy e világ fejedelme jön, és nekem semmi közöm hozzá.

Amikor a Sátán megkísértette Jézust, neki ígérve a világ királyságát, abban az esetben, ha Jézus meghajol előtte, ezzel a Sátán dicsekedve mondta, hogy ez a világ az enyém, és annak adom, akinek akarom.

Jézus nem kérdőjelezte meg ezt a kijelentését. És mivel a Sátán ennek a világnak az istene, és mert ez az ő fennhatósága alatt van, ezért ez egy ördögi világ. Jézusnak pedig az a célja, hogy kiszabadítson minket ebből.

Ez a kiszabadítás két lépésből áll: amikor elfogadom Jézust, akkor kiszabadulok a környező világ szorításából, majd nemsokára Jézus fizikailag is ki fog engem innen szabadítani és akkor lesz teljes az én szabadulásom.

Ezután Pál rögtön a dolgok közepébe vág:

Csodálkozom, hogy attól, aki Krisztus kegyelme által elhívott titeket, ilyen hamar más evangéliumhoz pártoltok.

Ők Krisztus kegyelmébe kaptak elhívást, és a hit általi megtérést tanították nekik, amit nem lehet saját erőből elérni, vagy megdolgozni érte, és nem is lehet megvenni, hanem csak ingyen kegyelemből lehet megkapni a Jézusba vetett hitük alapján.

..ilyen hamar más evangéliumhoz pártoltok; pedig nincsen más. De egyesek megzavartak titeket, és el akarják fordítani a Krisztus evangéliumát.

Ma is vannak olyanok, akik elferdítik a Krisztus által hirdetett jó hírt, azáltal, hogy az embereket törvények által akarják megkötni, rájuk erőszakolva saját rendelkezéseiket, a saját maguk által kitalált törvényeket, amelyeken keresztül szerintük szentté válhatunk.

De ha nekem egy listát adnak át törvények sorozatával, amelyeket meg kell tartanom, az számomra nem jó hír, ez nem evangélium.

Éveken keresztül éltem törvényeskedő kapcsolatban Istennel, megpróbáltam megtartani a törvényeket. Évente aláírtunk egy fogadalmat, amelyben az állt, hogy alárendelem magam ezeknek a törvényeknek és ezt meg ezt nem fogom többé csinálni.

Ebből aztán sokrétű problémám származott, mert annak ellenére, hogy aláírtam a fogadalmakat, sokszor nem tartottam meg ezeket, így duplán bűnösnek éreztem magam.

Később megismertem a Jézus Krisztus által nyújtott kegyelmet, és egy szereteten alapuló kapcsolatot alakítottam ki Istennel, és ennek eredményeként azóta is örömteli életet élek.

Most már egyszerűen nem akarom megszegni Isten törvényeit és sokkal „szigorúbb” életet élek ebben a szereteten alapuló kapcsolatban, mint az előző törvényeken alapulóban.

Ez igen érdekes, mert nem szeretem a törvényeket. Ha elmegyek egy felírat mellett, amely azt mondja, hogy ne érintsd meg, én azért is megteszem; ne lépj a fűre, azért is rálépek. Van bennem valami, ami nem szereti a törvényeket és inkább a szereteten alapuló kapcsolatot akarja Istennel.

És most már nem érintek meg semmit, és nem lépek a fűre, de nem azért, mert nem tehetem meg, hanem azért, mert nem akarom megtenni. Ha Istennek ez nem tetszik, akkor nem akarom megtenni.

Ez a szereteten alapuló kapcsolat sokkal magasabbrendű a törvények alapján történő kapcsolatnál.

Tehát az a tévevangélium, ami igazából nem is jó hír, Pál szerint nem is evangélium, hanem csak ennek elferdítése.

Viszont ha még mi magunk, vagy a menyből való angyal hirdetne is nektek evangéliumot azonkívül, amit mi hirdettünk, átkozott legyen!

Ez igen kemény nyelvezet. Ha bárki hozzátesz valamit a Jézus által felajánlott üdvözüléshez, átkozott legyen. Mert ezáltal a terhet visszarakják a ti vállaitokra.

Egy napon odajött hozzám egy fiatal ember, aki évekkkel azelőtt az általam tanított vasárnapi iskola egyik osztályába járt, és elmondta, hogy ő többé már nem keresztény, hanem most már mormon vallásúvá vált. Azt válaszoltam, hogy nagyon sajnálom. Mire ő megrökönyödve kérdezte, hogy miért.

- Mert igen sajnálom, hogy valaki megszűnt kereszténynek lenni azért, hogy mormonná váljon. Mondd csak, Jerry, mint mormon, mi az örök életben vetett hitednek az alapja?

- Jézus Krisztusban való hitem és a mormon egyházban való folyamatos tagságom - válaszolta.

- Egy lépéssel tovább mentél a kelleténél, – mondtam - mert a Jézusba vetett hited alapján kezdet tudnék fogni veled és azt mondanám, hogy kitűnő Jerry, csak így tovább. De ha bármit ehhez hozzáteszel, akkor az már egy más evangélium, és ha még egy angyal is jelentette volna ki ezt neked, ez már nem egy jó hír.

Most tehát embereknek akarok a kedvébe járni, vagy Istennek? Vagy embereknek igyekszem tetszeni? Ha még mindig embereknek akarnék tetszeni, akkor nem volnék Krisztus szolgája.

Szívünkből köszönjük Pálnak, hogy ennyire kitartó volt, mert a mai gyülekezetünk teljesen más lenne nélküle!

Tudtokra adom testvéreim, hogy az evangélium, amelyet én hirdettem, nem embertől származik, mert én nem embertől vettem, nem is tanítottak rá, hanem Jézus Krisztus kinyilatkoztatásából kaptam.

Meg vagyok győződve, hogy Isten már az anyja méhében kiválasztotta Pált, hogy ő terjessze a kegyelem evangéliumát, mert Isten tökéletesen megfelelővé formálta őt erre a feladatra.

Ha valami mellett nem tartunk ki a végsőig, akkor mindig arra fogunk utólag gondolni, hogy a hiba a kitartás hiányában volt.

Egy igen érdekes megfigyelésemről számolhatok be a budhistákkal kapcsolatban. Amikor egy budhistával találkozom, mindig meg szoktam kérdezni, hogy elérted-e már a tökéletességet, és a budhizmus teljes nyugalmát. A válasz mindig az, hogy útban vagyok a beteljesedés felé. Soha még eggyel sem találkoztam, aki azt állította volna, hogy elérte azt.

Pál apostol teljes tökéletességgel követte Isten törvényeit. Azt írja magával kapcsolatban, hogy ami a törvényen alapuló tökéletességet illeti, feddhetetlen voltam. Igyekezete minden tekintetben meghaladta kortársaiét. Ennek ellenére Pál mégis üresnek találta magát, és nem volt beteljesülése. És ez volt az oka a hihetetlen mértékű átalakulásának is, amikor rájött Jézus Krisztus csodálatos tanításának értelmére.

Péter nem igazán lehetett volna a kegyelem hírvivője, mert ő nem követte a törvényt olyan pontossággal, mint Pál. Péter még gondolhatta volna, hogy lehet, hogy ha a törvényt az utolsó betűig megtartom, akkor elérhettem volna azzal valamit. Ezért Pál volt az, akit Isten különlegesen felkészített arra, hogy a kegyelem általi üdvösséget átvegye Jézus Krisztustól. Pál mindezt nem a jeruzsálemi gyülekezetben tanulta, nem is az apostoloktól, vagy az ottani testvérektől, hanem Jézus Krisztus közvetlen kinyilatkoztatásának eredményeképpen.

Mert hallottátok milyen volt az én egykori magatartásom a zsidóság körében , hogy féktelenül üldöztem az Isten egyházát, és pusztítottam azt. És a zsidó hithűségben sok kortársamat felülmúltam népem körében, minthogy fölöttébb buzgó rajongója voltam atyáim hagyományainak.

Osztályelső voltam, mondja Pál. Mindent a törvényért és a judaizmusért tettem, mindenkit felülmúltam.

De amikor úgy tetszett annak, aki anyám méhétől fogva kiválasztott, és kegyelme által elhívott, hogy kinyilatkoztassa Fiát énbennem, hogy hirdessem őt a pogányok között, nem tanácskoztam testtel és vérrel.

Amikor Pál találkozott Jézussal Krisztussal a damaszkuszi úton, és ott megtörtént a 180 fokos fordulat, amint Jézus üldözőjéből Jézus követőjévé vált, Pál nem ment el a keresztény tesvérekhez, hogy mindent megtudjon Jézusról. Előbb elvonult Szaud Arábia sivatagjai közé, ahol várta és meg is kapta Istentől a kinyilatkoztatást a kegyelem

evangéliumáról. Az üdvösség tehát Krisztustól származik, amelyet felajánlanak nekünk az Őbelé vetett hitünk alapján.

Nem is mentem fel Jeruzsálembe azokhoz, akik előttem lettek apostolokká, hanem azonnal elmentem Arábiába, azután ismét visszatértem Damaszkuszba. Majd három esztendő múlva felmentem Jeruzsálembe,...

Tehát majdnem hét évig nem is ment vissza Jeruzsálembe, miután elindult a damaszkuszi útra, hogy a keresztényeket üldözze.

...felmentem Jeruzsálembe, hogy meglátogassam Kéfást, és nála maradtam tizenöt napig. De az apostolok közül nem láttam mást, csak Jakabot, az Úr testvérét.

Ez az a Jakab, akinek a levelét ismerjük, aki a korai egyház egyik vezetője lett. Ő nem az a Jakab, aki a halászember, János testvére volt, akit már Pál odaérkezése előtt lefejeztek. Ez a Jakab, akiről itt szó van Jézus Krisztus féltestvére, akit a Márk Evangéliumában ismerhettünk meg.

Amit pedig nektek írok, íme, az Isten színe előtt mondom, hogy nem hazugság. Azután elmentem Szíria és Cilícia vidékére.

Tehát Jeruzsálemi visszatérése után Tarzuszba ment, a szülővárosába, és ott sátorkészítéssel foglalkozott.

Júdea keresztény gyülekezetei azonban személy szerint nem ismertek engem. Csupán azt hallották: „Aki egykor üldözött minket, most hirdeti azt a hitet, amelyet valamikor pusztított.” És dicsőítették érterem az Istent.

Tehát Pálnak nem volt közelebbi kapcsolata a jeruzsálemi gyülekezettel, hiszen az ottani gyülekezet egy kicsit tartott Páltól. Nem tudtak mást, róla, csak azt, hogy egy „KGB ügynök” volt, így nem igazán várták őt tárt karokkal.

Azután tizennégy esztendő múlva ismét felmentem Jeruzsálembe Barnabással, és magammal vittem Tituszt is.

Tehát Pál Szíriában és Ciliciában tanított, amely a szülővárosának, Tarzusznak a környező területeit foglalta magába, és ott pogányokat térített Jézus Krisztus hitére. Ezek egyike volt Titusz is.

Barnabás, a jeruzsálemi gyülekezet egyik tagja, úgy döntött, hogy Tarzuszba megy, hogy Pált magával vigye Antiókiába, ahol újabb szolgálatokra nyílt lehetőség a pogányok körében. Ezért aztán Barnabás Pált elviszi Jeruzsálembe, hogy bemutassa az apostoloknak.

Kinyilatkoztatástól indítatva mentem fel, és eléjük tartam az evangéliumot, amelyet a pogányok között hirdetek, mégpedig külön a tekintélyesek elé, nehogy hiába fáradjak, és hogy eddigi fáradozásom se legyen hiábavaló.

Másszóval Pál félt attól, hogy a teljes gyülekezet előtt szóljon, mert a jeruzsálemi gyülekezet igen sok régi farizeusból, és törvénytisztelő zsidóból állt, akik továbbra is nagyon törvényeskedők voltak. Olyan zsidók voltak, akik még mindig azt hitték, hogy nem lehetsz keresztény, ha nem vagy zsidó, és akik még mindig azt tartották, hogy a kereszténység abból áll, hogy hisznek Jézus Krisztusban, megtartják Mózes törvényeit, és körülmetélkednek.

Ezért tehát Pál csak az apostolok szűk körével osztotta meg az általa hirdetett kegyelmen alapuló evangéliumot.

Még a velem levő Tituszt, aki görög volt, őt sem kényszerítette senki arra, hogy körülmetélkedjen...

Megpróbálták erre bátorítani őket, de Pál ellenállt.

...a befurakodott áltestvérek kedvéért sem, akik csak azért férköztek be közénk, hogy kikémeleljék szabadságunkat, amelyet Krisztus Jézusban kaptunk, és így szolgává tegyenek minket. Ezeknek egy pillanatra sem engedtünk, hogy az evangélium igazsága megmaradjon számotokra.

Testvéreim! Pál értetek állt ki, azért az evangéliumért, amelyet számotokra nyilatkoztattak ki, hogy ne kelljen zsidókká válnotok és Mózes törvényeit megtartsátok. Csak annyit kell tegyetek, hogy higgyetek Jézus Krisztusban, és így üdvözülhettek. Helyeztéltek belé minden bizodalmatokat! És Isten munkálkodni fog a ti életetekben az Ő Szentlelke által! És amit nem tudtok elérni saját erőtokból, Isten meg fogja tenni helyettetek! Az üdvösség Isten ajándéka a ti Jézus Krisztusba vetett hitetek által!

Pálnak tehát szembe kellett nézni ezzel a konfliktussal, de nem adta fel, és egy pillanatig sem hátrált meg a jeruzsálemi apostolok nyomása alatt.

Azok pedig, akik tekintélyeseknek számítanak...

Igen érdekes, hogy milyen hamar tudjuk látókörön kívül helyezni Jézus tanítását. Jézus azt mondta, hogy ha bárki közületek első akar lenni, az legyen mindenki szolgája. És Ő azt tanította a tanítványoknak, hogy a szolgálat az igazi dolog, fogta a törülközőt, megmosta a lábukat, és szolgaként viselkedett előttük. Aztán azt mondta, hogy amint én tettem, hasonlóképpen cselekedjétek ti is. Ha én, az Uratok szolgáltam nektek, ugyanúgy ti is egymást szolgáljátok ezután.

De úgy néz ki, hogy az egyházban mindig ki kell alakítsunk egyfajta hierarchiát, valamiféle ranglétrát. Kialakítunk egy kis vezetősségi csoportot, ahol aztán kezdjük felmagasztalni az embereket. Igen könnyen válhatunk ennek áldozatává, és azt gondoljuk, hogy na végre, most már én is vagyok valaki. Így kezdjük magunkat elszigetelni az emberektől, és lassan el is veszítjük a kapcsolatot az emberekkel és a valósággal is.

Van Istennek egy szolgája, akit nagyon csodálok. Úgy gondolom, hogy minden ma élő embernél nagyobb mértékben tudta őt Isten használni. Amikor találkoztam vele, teljesen lenyűgözött csodálatosan egyszerű hozzáállása. Billy Grahamról van szó. Az emberek többsége teljesen el vannak ájulva a hírnevétől, és én is ezek között voltam. Aztán el kezdett velem beszélgetni, és teljesen ledöbbsentem attól a gyönyörű nyitottságtól és elérhetőségtől, amit ez az ember tanusított.

Az egyik ismerősünk, egy légi utaskísérő mesélte, hogy egy nap Billy Graham az ő gépükkel utazott. Billy megszólította, és mondta neki, hogy ha végzett a dolgával, akkor nagyon szívesen elbeszélgetne vele. Leültek, beszélgettek egy órát, és a végén Billy mondja neki, hogy adja meg a telefonszámát, mert ha legközelebb Kaliforniába jön újból összejöhetnének egy beszélgetésre. Egy légi utaskísérővel! Na, ilyen ember ez a Billy!

Nem csoda, hogy Isten ilyen hatalmasan tudta őt használni! Nem csoda, hogy Isten továbbra is különleges módon használja, mert Isten igaz szolgájává lett, és nem helyezte magát magas polcra mások fölé.

Volt tehát ez a kis csoport Jeruzsálemben, akikről Pál ezt mondja:

Azok pedig, akik tekintélyeseknek számítanak - hogy a múltban mik voltak, azzal nem törődöm; Isten nem nézi az ember személyét – azok a tekintélyes személyek engem semmire sem köteleztek.

Évekkel ezelőtt, amikor kiábrándultam abból a felekezetből, amelynél szolgáltam, el kezdtem körülnézni a többi gyülekezet körében, remélve, hogy megtalálom a tökéletest közöttük, és hozzájuk csatlakozva megfertőzőm őket...

Megjelentem tehát a püspökök, presbiterek és vezetők előtt ezeknél a felekezeteknél. Azt nem szerettem ebben a felekezetediben, hogy mindig egy hierarchiát hoztak létre, amely politikai csatározásokhoz vezetett. Ott ültek a párnázott székeikben lefelé nézve, és én ezt egyáltalán nem láttam az igazi kereszténység részének, mert én egy olyan helyet kerestem, amely a közösségről szólt.

Hiszen mindnyájan úgy bújunk a nadrágunkba, hogy egyenként tesszük lábainkat a nadrág szárába, nincs igazán nagy különbség köztünk. Megjelentem tehát elég sok ilyen egyházi vezetői tanács előtt, és láttam, amint igazgatják szemüvegeiket, ott pöffeszkednek székeikben, és megpróbálnak megfélemlíteni. Mert az egész csak erről szól, a megfélemlítésről.

Pált is megpróbálták megfélemlíteni, hogy jobban teszi ha Tituszt körülmetélteti.

Azok pedig, akik tekintélyeseknek számítanak - hogy a múltban mik voltak, azzal nem törődöm; Isten nem nézi az ember személyét...

Isten nem ájul el ezektől az emberektől, nem lehet Őt megfélemlíteni, hisz az ő szemében a népek annyit érnek, mint a mérleget belepő porréteg, mennyivel kevesebbet érhet akkor egy ember.

Amikor régen az emberek mérlegen mérhető árut vásároltak, akkor a kereskedő megpróbálta bebizonyítani, hogy ő mennyire tisztességes. Ezért még a port is lefújta a mérleg azon oldaláról, ahová az általuk vásárolt árut helyezte, ezzel mutatva, hogy nem a por súlyát adja el nekik, csak tisztán az árut. Ez egy szimbólikus bizonygatása volt annak, hogy én vagyok a legtisztességesebb fickó a környéken.

Isten is úgy tudja elfújni a nemzeteket, mint ahogy annak idején a kereskedő lefújta a port a mérlegéről; mennyivel kevesebbet érhet egy ember az Ő szemében!

Ellenkezőleg: elismerték, hogy rám van bízva a körülmetéletlenség evangéliuma, mint ahogy Péterre a körülmetélésé. Mert aki munkálkodott Péter által a körülmetéltek közötti apostolságban, az munkálkodott énáltalam is a pogányok között. És amikor Jakab és Kéfás meg János, akiket oszlopoknak tekintenek, felismerték a nekem adott kegyelmet,

megállapodásul kezet adtak nekem és Barnabásnak, hogy mi a pogányokhoz menjünk, ők pedig a körülmetéltekhez.

Ezzel a problémával kellett a korai egyház szembenézzen, és itt láthatjuk a megoldást. Felismerték, hogy mindenkinek megvan a maga szolgálata, de ezek különbözőek is lehetnek. Különböző emberek különböző hangsúlyt használnak üzenetükben.

Igenis látom értelmét a különböző felekezeteknek, legalábbis a gyülekezetek különbözőségének szükségességét, és azt, hogy legyenek liturgián és érzelmen alapuló egyházak is. És nagyon örülök annak, hogy Isten annyira kegyelmes, hogy az embereket a különböző szinteken mind el akarja érni. Engem az én szintemen ért el, téged a te szinteden, és minden embert a saját szintjén szeretne elérni, mert Isten mindenkit szeret.

Nem kell ezért lenézzük a többi felekezeteket, inkább fel kellene ismerjük, hogy Isten a teljes skálán akar találkozni az emberekkel. Az egyetlen probléma akkor jelentkezik, amikor azt mondjuk magunkról, hogy a miénk az egyetlen szint, vagy a miénk a legjobb szint. Hogy minket Isten jobban szeret, mert Neki a miénk tetszik a legjobban. Nem így van! Ez csak nekünk a legjobb kapcsolati mód Istennel, de sokan nem tudnának úgy kapcsolódi hozzá ahogyan mi.

Pál egyetértett azzal, hogy különböző elhívásaik vannak. Isten Péteréket a zsidókhoz, Pált pedig a pogányokhoz hívta el. Péterék nyugodtan építsék a törvényen alapuló kapcsolatukat Istennel, de mi, Pál és csapata, a szereteten alapuló kapcsolatot fogjuk építeni.

Péter azért beszúrja ide, hogy Pálék ne feledkezzenek meg a szegényekről. És Pál erre mindig is gondot fordított. Emlékezhetünk arra, hogy Pál igen gyakran úgy rendelkezett az adományokról, hogy azokat a jeruzsálemi templom számára adják, hogy segítsék őket szegénységükben.

Amikor pedig Kéfás Antiókhíába jött, nyíltan szembeszálltam vele, mivel okot adott arra, hogy megfedjem. Mielőtt ugyanis odajöttek néhányan Jakabtól, együtt evett a pogányokkal. Amikor pedig azok megérkeztek, visszahúzódott és elkülönült, mert félt a zsidó származású testvérektől. Képmutató módon viselkedett vele együtt a többi zsidó is, úgyhogy képmutatásukba még Barnabás is belesodródott. De amikor láttam, hogy nem az evangélium igazságának megfelelő egyenes úton járnak, mindnyájuk előtt ezt mondtam Kéfásnak: „Ha te zsidó létedre pogány módra, és nem zsidó módra élsz, hogyan kényszerítheted a pogányokat, hogy zsidó szokás szerint éljenek?”

Péter elkülönült a pogányoktól. Amikor lejött Antiókhíába akkor még a pogányokkal együtt evett az agapé ünnepségen, ami egy közös baráti étkezés volt. Ezt hetente

egyszer tartották meg; mindenki hozta a maga kis elemóziáját és megosztotta a többiekkel, majd az egészét egy úrvacsora fejezte be. Ez volt a közös agapé étkezés.

Sok szegény embernek ez volt a héten az egyetlen alkalom arra, hogy valami rendes ételt ehessen, és igen sok keresztény alultáplált rabszolga is volt közöttük.

Péter is velük evett, de ez egy „igazi zsidó” számára elképzelhetetlen volt, mert számukra a közös evés azt is jelképezte, hogy a pogányokkal egy helyre tartoznak. Judaista szempontból ez nem volt helyes. De Péter felismerte, hogy ez Jézus szeretetéről szól és leült velük együtt enni.

Emlékezzünk arra az esetre, amikor Péter révületben volt a joppéi Simon házában tetején és látta, amint az égből mindenféle négy lábú állat jön le. Hallotta amint az Úr mondja, hogy „Kelj fel, Péter, öld meg és egyél!”, de Péter háromszor visszautasította a tisztátalan állatokból való étkezést. Jézus azt mondta, hogy ne nevezd semmit tisztátalannak, amit Isten megtisztított.

Utána pedig mondta neki, hogy három ember jön majd a kapuhoz, menj oda, ne kérdezz semmit. Tehát Péter lement a kapuhoz, és ott állt három ember Cézáréából és azt mondták, hogy uruk, Kornéliusz, egy római százados. A századosnak egy angyal jelent meg látomásban, és azt mondta, hogy küldjön el minket ide, hogy jöjjünk érted, és vigyünk téged őhozzá, hogy meghallgassa amit te mondasz. Péter tehát velük ment Kornéliusz házába Cézáréába. Kornéliusz, amikor meglátta őt, magasztalta Istent, és mondta Péternek, hogy jöjjön be.

De Péter azt mondta, hogy számára az törvénytelenység, hogy egy pogány házába belépjen. Majd hozzátette, hogy Isten azt mondta neki, hogy ne nevezze tisztátalannak azt, amit ő megtisztított, és így bement a házba.

Megkérdezte Kornéliustól, hogy mit akar tudni. Ő azt válaszolta, hogy néhány napja délután három óra körül imádkozott, és egy angyal jelent meg neki, aki azt mondta, hogy csak hívjalak ide, Péter, mert te el fogod majd nekünk mondani azt, amit nekünk tudni kell. Mit kell tehát tudjunk?

Péter Kornéliusszal és pogány barátaival kezdte megosztani az evangéliumot. Eközben a Szentlélek megérintette őket, és Péter teljesen ledöbbsent, hogy ez a pogányokkal is lehetséges! Lelkükre kötötte, hogy mondják el majd Jeruzsálemben, hogy ő, Péter nem tett semmit, mert nem akarta a felelősséget vállalni ezért a dologért. Így aztán a zsidó tanúkat megkérte, hogy menjenek vissza Jeruzsálembe és tanúsítsák, hogy ő nem volt ezért felelős, mert Isten tette az egészet. Nem akart bajba kerülni.

Isten tehát kezdte ledönteni ezeket a falakat.

Mindezek után Péter Antiokhiában ott ül a pogány testvérekkel a közös étkezésen. De aztán Jakab barátai megérkeznek Jeruzsálemből, és Péter tudta, hogy ha meglátják, hogy a pogányokkal együtt eszik, akkor ezt majd jelenteni fogják. Ezért a következő közös étkezésen a kis zsidó csoporttal együtt félrevonult enni, és ez megosztottsághoz vezetett.

Amint ezt meglátták a többi helyi zsidók, hogy Péter félrevonul a kis jeruzsálemi csoporttal, ők is követték ebben a megosztottságban. Barnabás is, aki pedig Pállal együtt szolgált a pogányok között, még ő is különvonult a zsidók asztalához. Ekkor lépett közbe Pál, és megfeddte Pétert a többiek szeme láttára. Majd így folytatta

Mi, akik természet szerint zsidók, és nem pogányok közül való bűnösök vagyunk,...

Ez azt jelentette, hogy mi nem eszünk disznóhúst, nyúlhúst, és nem eszünk olyan ételeket, amit a törvény megtiltott

...tudjuk, hogy az ember nem a törvény cselekedetei alapján igazul meg, hanem a Krisztus Jézusban vetett hit által. Ezért mi is Krisztus Jézusban hittünk, hogy megigazuljunk a Krisztusban való hit, és nem a törvény cselekvése által, mert a törvény cselekvése által nem igazul meg egy ember sem.

Pál azt mondja, hogy még mi is, akik megtartottuk a törvényt, csak hit által igazulhatunk meg, a törvény által senki sem üdvözülhet.

Tegyük fel, hogy be tudjátok tartani mind az írott, mind a hagyományos törvényeket. De ez nem fog titeket megváltani.

Ez a mai zsidóság egyik problémája, pontosan ez az amiben hisznek, a saját tökéletlen törvénytisztelésükben. Yom Kipur már nem a bűnökért történő áldozatok napja. A zsidó számára ez egy olyan nap, amikor megemlékeznek a sok munkáról, amit Istenért tett, és ezáltal keresi megigazulását Isten előtt.

Pál viszont azt mondja, hogy a törvény cselekedete által senki sem üdvözülhet, mert a megigazulás a Jézus Krisztusban vetett hit által érhető el.

Ha pedig Krisztusban keresve megigazulást, magunk is bűnösök vagyunk, akkor talán Krisztus a bűn szolgája? Semmiképpen sem! Mert ha valamit leromboltam, és ismét felépítem, magam nyilvánítom magamat törvénytisztezőnek.

Pál itt erről az újszerű megigazulásáról beszél, amely szerint Isten elfogad minket a Jézus Krisztusban vetett hitünk által. Tovább már nem követi a törvény hagyományait. Ha úgy tartja kedve, akkor egy sonkás szendvicset is ehet. Továbbá azt mondja, hogy ha most ismét megpróbálok egy törvényen alapuló kapcsolatot felépíteni, amelyet már egyszer leromboltam, amikor megismertem Jézus Krisztust, akkor én magam vállok törvénszegővé.

Mert én meghaltam a törvény által a törvénynek, hogy Istennek éljek.

Másszóval, a törvény halálra ítelt, mert ez a legtöbb, amit a törvény bárki számára nyújthat, hisz senki sem tarthatja meg a törvényt.

A Biblia szerint, ha minden törvényt megtartasz egy kivételével, akkor az az egy is bűnössé tesz téged. Azt is mondja a Biblia, hogy átkozott az az ember, aki nem tartja meg a törvényt az utolsó betűig. Tehát, ha a törvény általi megigazulást választjuk, és egyetlen pontban is hibázunk, akkor a törvény átka alatt vagyunk, és ez az átok a halál.

Pál tehát azt mondja, hogy a törvény megölt engem, ezért a törvénynek én meghaltam. De élek Istennek!

Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem.

Egy új életet élek! A régi életem a törvény cselekvésére volt alapozva, énközpontú volt, tele volt erőlködéssel, irigységgel, féltékenységgel. De most már nem én élek!

Milyen dicsőséges az, amikor az életünk már nem saját magunkról szól, hanem egy új központja van életünknek, maga Jézus Krisztus. Már nem én ülök a trónon, hanem Jézus Krisztust ültetem szívem trónusára. Már nem akarom magamat elkényeztetni, hanem Jézusnak akarok tetszeni. Az életemet ettől kezdve már az Isten Fiába vetett hitben élem, aki szeret engem és aki saját magát adta értem. Tehát már nem vagyok az a régi ember, aki voltam. Az az ember halott, őt keresztre feszítették Krisztussal együtt.

Új életem van! A régi énközpontú Chuck meghalt, és most az Isten-központú Chuck él tovább a Jézus Krisztusba vetett hit által.

Én nem vetem el Isten kegyelmét: mert ha a törvény által van megigazulás, akkor Krisztus hiába halt meg.

Emlékeztek, amikor Jézus a Gecsemáné kertben volt a keresztre feszítés előtti éjszakán, letérdelt és ezt imádkozta:

-Atyám, ha lehetséges vedd el tőlem ezt a poharat!

Miről beszélt itt? Mi az ami lehetséges? Ha az emberek megváltása lehetséges bármi más úton, akkor vedd el tőlem ezt a poharat.

Ha lehetséges lett volna az embereket törvény által megváltani, akkor Jézus nem halt volna meg. Isten felállított volna egy követelményrendszert, és néhány embernek lehet, hogy sikerült volna ennek megfelelni, ha elég hamar meghalt volna.

Jézus Krisztus keresztje kijelenti minden embernek, minden időben, hogy csak egyetlen mód van az emberek megváltására, és csak egyetlen út van Isten királysága felé. Ugyanis, ha Isten meg tudta volna váltani az embereket bármi más cselekedet sorozat által, vagy különböző törvények, követelmények felállításával, biztos vagyok benne, hogy megválaszolta volna Jézus ezen imádságát: „Atyám, ha lehetséges, vedd el tőlem ezt a poharat, mindazáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tiéd.”

Az a tény, hogy Jézus tovább kellett menjen és el kellett szenvedje az emberek keze által a kínzásokat és a keresztet, kijelenti számunkra Isten által, hogy nincs a megváltásra egyetlen más út sem.

Én nem állíthatok fel egy szabálysorozatot számodra, és azt sem mondhatom, hogy ha ezeket megtartod, akkor üdvözülsz.

Pedig sajnos igen sok felekezeti ez tette, felállította a szentség szabályait. Megszabták a nők számára, hogy milyen az igazak fejedője, és milyen a bűnösöké, megszabták, hogy milyen ékszereket viselhetsz, és mi a megfelelő hajviselet. De érdekes, hogy azokról a férfiakról, akik hivalkodó módon öltözködnek, semmit sem szólnak.

Nagyon ítélkező magatartással figyelnek mindenkit, aki nem felel meg ezeknek a szabályoknak. Például azt mondják, hogy Chuck nem viselhet aranygyűrűt, mert lelkipásztor. De ha levonná ezt a gyűrűt magáról, akkor minden rendben.

A megigazulás nem ott kezdődik, hogy aranyat viselünk-e vagy sem, hogy eszünk-e húst vagy sem, a megigazulást Isten adja számunkra kegyelemből, mert hiszünk Jézus Krisztusban.

Isten rám néz és engem Krisztusban lát, Krisztus igazságában lát, és mert Ő engem csak Krisztusban lát, így azt mondja, hogy Chuck egy igaz ember. Én meg azt mondom, hogy köszönöm Neked, Jézus, nagyon értékelem amit értem tettél.

Nagyon szeretem a kegyelmedet, Istenem! Mert csak az Isten kegyelmén keresztül lehettem igaz Isten szemében. Akartam én a magam erejéből igaz lenni, és nagyon próbálkoztam, de csak saját szememben lettem igaz; soha nem mentem el egy világi előadásra sem egész életemben, életemben csak egyszer voltam táncolni, de az is

szörnyű volt, mert évekig bűnösnek éreztem magam miatta, mert nagyon élveztem. Ezért aztán szörnyű volt utána.

Soha nem dohányoztam, soha nem ittam és így nagyon igaznak éreztem magam, kivéve azt az egy táncot. Most sem dohányzom, és nem is iszom, de ez nem igazít meg engem, mert már nem ebbe vetem a hitemet, hanem Isten azért számít engem az igazak közé, mert hiszek Jézus Krisztusban. Ennek alapján tudok megállni Isten előtt.

És erre a következtetésre jutott Pál is. Ő megpróbálta a törvény általi megigazulás útját, és annyira pontosan követte a törvényt, amennyire csak emberileg lehetséges volt. De amikor Jézus Krisztust megismerete, teljesen az új megigazulás felé fordult, amely csak hit által lehetséges.

Ezért most megvédi a pogány hívőket minden olyan nyomással szemben, amely a jeruzsálemi vezetéstől ered, és azt mondja nekik, hogy tartsatok ki a krisztusi szabadságban! Ne engedjétek, hogy az emberek ismét megkötözzenek a törvényen alapuló Isten-kapcsolat köteleivel, inkább legyetek betöltekezve a szereteten alapuló kapcsolattal.

Isten szeret minket, és ez számít! Isten megbocsájtott bűneimet a Jézus Krisztusba vetett hitem miatt, és ez számít! Isten a mai napom engem az igazak között tart számon, mert hiszek Jézus Krisztusban!

És ez a megigazulás teljes Isten előtt. Nem tudok semmit hozzátenni. Egyetlen erre irányuló kísérletem sem tud ehhez hozzáadni semmit, hanem inkább el fog venni belőle, mert magamra figyelek, ahelyett, hogy Jézusra néznék.

Mindig, amikor magammal foglalkozok, akkor bajba kerülök. Amikor Jézuson tartom a szememet, akkor minden rendben van.

Tartsátok Rajta a szemeiteket! Élvezzétek Isten kegyelmének örömét! Azáltal lehettek igazak, amit Isten a Jézus Krisztusba vetett hitetek által adott nektek!

PÁL LEVELE A GALATÁKHOZ

3. FEJEZET

Ó, esztelen galaták, ki ígézett meg titeket, akiknek szeme előtt úgy írtuk le Jézus Krisztust, mintha közöttetek feszítették volna meg!

Csak azt szeretném megtudni tőletek: a törvény cselekvése alapján kaptátok-e a Lelket, vagy az ige meghallgatásából származó hit alapján?

Ennyire esztelenek vagytok? Amit Lélekben kezdtetek el, most testben akarjátok befejezni?

Pál visszaemlékezteti őket a megváltásuk kezdetére, amikor először hittek Jézus Krisztusban, és hitük alapján Isten igaznak ismerte el őket, még azelőtt, mielőtt bármit is tettek volna. Aztán jött valaki, aki azt mondta, hogy ha valóságosan szeretnétek megigazulni, akkor ezt és ezt nem tehetitek, de azt meg azt meg kell tegyétek.

Ezáltal elkezdtek a megigazításhoz vezető törvényeket felállítani, amit igen sokszor kényszerítenek ránk is. Például, ha minden nap 10 fejezetet elolvasol a Bibliából, és reggelente legalább fél órát imádkozol, akkor sokkal igazabb leszel, mint az aki ezt nem teszi.

De a törvény cselekvése által senki sem lehet igaz Isten szemében. Ha ez alapján megigazulhatnánk, akkor Krisztus hiába halt volna meg.

A galaták fejét teljesen elfordították ezek a tanítások, mert nagyon hihetően hangzottak. De Pál azt kérdezi, hogy a törvény cselekvése alapján kaptátok-e a Lelket, vagy az ige meghallgatásából származó hit alapján? És ez egy költői kérdés, mert a válasz egyértelmű: Hit alapján.

Ez a galatákhoz írt levél fontos, mert még manapság is igen nagy a hajlandóság arra, hogy Istennel való kapcsolatunk alapját cselekedetek képezzék. Ez mindig egy igen veszélyes alap az Istennel való kapcsolatra, mert cselekedeteinket nem mindig fogadják tetszéssel az emberek, és sokszor még mi magunk sem.

Gyerekkoromban egy pünkösdi gyülekezetben nőtem fel, és nagyon vágytam arra, hogy a Szentlélek teljesen átvegye az irányítást az életem felett. Nagyon sok estét töltöttem olyan találkozókon, ahol a Szentlélekben való kersztségre vártam. Ezekben a gyülekezetekben gyakori volt esténként, hogy emberek megosztották egymással a Szentlélek munkájával kapcsolatos saját tapasztalataikat. A teológiám legnagyobb része

ilyen találkozók eredményeként alakult ki, és ennek következtében igen összekuszált volt. Sokszor hallgattam amint az emberek megosztják, hogy miként szállt rájuk a Szentlélek, és én is nagyon vágytam már erre az alkalomra.

Például volt aki elmondta, hogy abban a pillanatban amikor elővette a cigaretta csomagot a zsebéből, letette az asztalra, és azt mondta, hogy mától kezdve nem dohányzik, akkor Isten megkeresztelte az Ő Szent Lelkéve. „Sajnos” én nem dohányoztam, így én nem tehettem le a cigarettáimat sehová.

Ezekben a gyülekezetekben, kimondatlanul is volt egy olyan érzés, hogy a Szentlélek akkor fog betölteni, amikor már elértél egy bizonyos fokú szentséget. Tehát én úgy akartam megkapni a Szentlelket, hogy a törvényt megpróbáltam betartani, megtartva a szabályzatokat, és aláírva a fogadalmat, hogy nem iszom, nem dohányzom, nem megyek táncolni, stb.

Minden évben amikor ezt aláírtam, megpróbáltam a Szentlélek keresztségét megkapni, mert ugye aláírtam a fogadalmat, tehát most már jó leszek. Ezzel nagyon sokat küzdöttem, mert nem tudtam megérteni, hogy Isten miért nem akar már engem betölteni az Ő Szentlelkével.

A Szentlélekben való megkeresztelkedésem akkor történt meg végre, amikor egy napon azt mondtam: Uram, ezúttal a hitem alapján szeretném megkapni. Félretettem végre, a saját jószágomról és szentségemről alkotott képet, amelyet annak alapján alakítottam ki magamról, hogy nem dohányoztam, nem ittam. Ugyanis a problémám az volt, hogy egyik barátom, aki dohányzott már megkapta a Szentlélek keresztségét, és azt gondoltam, hogy Isten nem volt igazságos, mert tudtam, hogy én sokkal igazabb voltam, mint ő. Amikor tehát megkaptam a Szentlélek megerősítését, ez a hitem által történt meg.

Pál költői kérdésére tehát egyértelmű a válasz: hit által kaptuk meg a Szentlelket. Ezt nem érdemelheted ki! A pünkösdisták koncepciója az volt, hogy testünk méltóvá formálható arra, hogy a Szentlélek benne lakozzék. Soha! A Szentlelket az ige meghallgatásából származó hit alapján kaphatjuk meg.

Amit Lélekben kezdtetek el, most testben akarjátok befejezni?

Meg akarjátok javítani, amit Isten adott nektek, kérdezi Pál? És hányszor próbáljuk magunkat még igazabbakká tenni cselekedetek alapján, megfelelés alapján: szövetségeket kötünk vele, és megígérünk mindent neki. „Igérem Istenem, hogy jövő héten minden nap imádkozni fogok,..., és ennek az ígéretnek alapján azt akarom, hogy megáldjál.” Látható, amint Lélekben indulunk, de aztán testben akarunk tökéletesekké válni.

Pál megfeddi a galatákat ezért a hamis koncepcióért.

Hiába tapasztaltatok volna ilyen dolgokat? Ha így volna, valóban hiába. Tehát az, aki a lelket adja nektek, és hatalmas erővel munkálkodik köztetek, vajon a törvény cselekedetei, vagy a hit igéjének hallása által teszi-e ezt?

Ez sokszor problémákat okoz, mert vannak olyanok, akik „csoda szolgálatokkal” járnak közöttünk. Hírdetik, hogy gyere és láss csodákat; pl. „csodák minden hétfő este”, mintha Istent időhöz akarnák kötni.

Ez azért okoz problémát, mert sokan a csoda-evangelizátorok közül mély személyes problémákkal küzdenek. Mégis igen nagy embertömeg előtt úgy néz ki, hogy csodákat tudnak tenni a szolgálatukon keresztül.

Volt például egy ember, akit A.A. Alen-nek hívtak, aki megnyitotta a Csodák völgyének Farmját Arizonában. Ő alkoholista volt, és ennek következtében halt meg később San Franciscoban. Mégis képes volt emberek előtt, imája eredményeképpen olyan csodákat tenni, amiről nagyon sokan tettek bizonyosságot.

Egy ilyen eset számunkra teljesen értelmetlennek tűnik. Először is azt gondoljuk, hogy ahhoz, hogy Istentől ilyen hatalmat kaphassunk, igen megfelelő, igaz, szent és elkötelezett életet kellene éljünk. De ez nem így van. Akik csodákat tesznek, nem a megigazolásuk alapján teszik ezt! És ez a tény igen sok embert megbotránkoztat, amikor közelebb kerülnek egy ilyen csodatevő ember életéhez, és rájönnek a Szentlélekkel való járásuk tökéletlenségére.

Isten nem azért jutalmaz minket, amit csinálunk, és nem is az erőfeszítéseink, vagy a jószágunk miatt. Amit Isten nekem ad azt annak alapján adja, hogy én miként hiszek az Ő kegyelmében.

És ezek az emberek megtanultak hinni Isten kegyelmében. Nem nézik saját maguk gyengeségeit, hibáit, megtanulták, hogy miként ihlessék arra az embereket, hogy hit által Istenre vessék tekintüket. És Isten megtiszteli azon emberek hitét, akik jönnek Hozzá, és kérnek Tőle.

Bármely munka, amit Isten az életemben tett, azt a Jézus Krisztusban és az Isten kegyelmébe vetett hitem alapján tette. Amikor ezt az igazságot befogadtad, akkor várhatod Isten áldását, annak ellenére, hogy tudod, hogy nem érdemled meg az áldásokat. Mert nem annak alapján megyek Istenhez, amit megérdemelnék, hanem az ő kegyelmében állok, abban járok.

Akkor ez azt jelenti, hogy bármilyen bűnökkel teli életet élhetek? Egyáltalán nem! Krisztus szeretete arra kötelez, hogy olyan életet éljek, ami kedves Isten szemében, és amikor ezt a kritériumot használom cselekedeteim megítélésére, rájövök, hogy egy sokkal „szigorúbb” életet élek, mint amikor a jó és a rossz volt a megítélésem alapja.

Sokszor hallom azt a kérdést, hogy helyes dolog-e ezt és ezt cselekedni, vagy ugye nem helyes ezt és ezt csinálni. Nem ez kellene legyen a megítélés alapja. Hanem az, hogy ha ezt megteszem, kedves-e ez Isten szemében? Sok ember mondja: Nincs ezzel semmi gond, ha ezt és ezt csinálom. Lehet, hogy így van, de nem lesz ez kedves Isten szemében, és ez a lényeg!

Ha például egy jó napom volt, különlegesen jótékony voltam és sok jót cselekedtem, nem tekinthetem ezt alapnak arra, hogy Istentől bármit követeljek. Isten azért áldd meg, mert szeret engem, és szereti azt, ha én egyszerűen csak bízom benne, és szereti, ha kedvébe akarok járni. De még ez sem az alapja annak, amiért bármit is adna nekem Isten. Az alap Isten irántam tanúsított szeretete és kegyelme, amelynek alapján kiönti rám áldásait, amint én ezt egyszerűen csak előre elhiszem és bízom abban, hogy ezt meg fogja tenni.

Ha a saját igaz voltod alapján jössz Isten elé, akkor nem sok áldást kaphatsz az életben. De Isten kegyelme alapján az áldás folyamatos lesz.

Amint Jákób mondta: „Istenem, nem érdemlem meg kegyelmed legkevesebbjét sem.”

De nem az érdem számít! Jákób egy botrányhős volt! Isten mégis hatalmas módon megáldotta, és Jákób tudta ezt! Egy csaló, egy gazember volt, aki manipulálta az embereket, ezért mondta, amikor Isten áldásaira tekintett, hogy „Istenem, nem érdemlem meg kegyelmed legkevesebbjét sem, mégis megáldottál.”

Igy van megírva: „Ábrahám hitt az Istennek, és Isten ezért őt igaznak fogadta el.”

Mert hitt Istenben! Az is igaz viszont, hogy az Istenbe vetett hite olyan cselekedetekben nyilvánult meg, amelyek Istennek való engedelmisségét bizonyították. Nemcsak arról van szó, hogy azt mondom „hiszek az Úrban, hiszek Jézusban”. Többről van itt szó, mint az igazság egyszerű szóbeli kijelentéséről. Mert ha valóban hiszek, akkor a hitem cselekedetekben fog megnyilvánulni.

Ha itt állok előttetek és azt mondom: Barátaim, tudom, hogy 10 percen belül itt olyan földrengés lesz, amely porba fogja dönteni ezt az épületet. Isten ezt kinyilatkoztatta nekem.” De ha tovább mondom a beszédemet, és nem teszek semmit, azt fogjátok gondolni, hogy nem igazán gondolom ezt komolyan.

Miért? Mert a cselekedeteim nincsenek összhangban a szavaimmal. Mert, ha tényleg komolyan gondolnám, azt mondanám, hogy „kifelé mindenki a szabadba gyorsan, mert ez az épület romba fog dőlni. Kapjátok fel a gyerekeket, és futás”..és én magam is el kezdenék rohanni.

Ha valaki azt állítja magáról, hogy hisz Jézusban, de a cselekedetei nincsenek összhangban kijelentéseivel, akkor igencsak jogosan lehet kételkedni abban, hogy nem hisz igazán abban amit mond.

Ábrahám hitét cselekedetei bizonyították, mert a cselekedetei hitének megfelelőek voltak. Ábrahám hitt Istennek, és az ő hite volt az, ami megigazulása alapjaként szolgált.

Jakab azt írta, hogy a hit cselekedetek nélkül halott. Azt mondod, hogy hiszel, mutasd a cselekedeteidet, és láthatóvá válik a hited előttem. Jakab arra mutat rá, hogy az igazság szóbeli kinyilatkoztatása nem elég, tetteid kell ezt bizonyítsák. De Isten nem a tetteket vizsgálja, hanem azt a hitet, amely cselekedetre indított.

Értsétek meg tehát, hogy akik hitből valók, azok Ábrahám fiai.

Tehát Ábrahám nem egy testi fajnak volt az ősapja, hanem egy lelki emberfajnak. Az Ábrahámnak kijelentett ígéretnek nem fizikai utódokra vonatkoznak, hanem lelki utódokra. Pál ezért mondja, hogy mi, akik Ábrahám gyerekei vagyunk, hitünk által váltunk az ő gyerekeivé, tehát az a szövetség, amelyet Isten vele kötött, így válik az Isten és köztünk levő szövetséggé. Így megtörténhet, hogy Ábrahám testi leszármazottja vagy ugyan, de ha nem hiszel, akkor lelki értelemben nem vagy az ő örököse.

Mivel pedig előre látta az Irás, hogy Isten a pogányokat hit által igazítja meg, előre hirdette ezt az evangéliumot Ábrahámnak: „Általad nyer áldást a föld minden népe”.

Eszerint a hitből élők nyernek áldást a hívő Ábrahámmal.

Akik készek arra, hogy visszatérjenek a törvényhez, és azt tekintik az Isten előtt való megállásuk alapjául, azokra vonatkozóan azt írja Pál, hogy

... a törvény cselekedeteiben bízók átok alatt vannak, amint meg van írva: „Átkozott mindenki, aki nem marad meg abban, amiről meg van írva a törvény könyvében, hogy azt kell cselekedni.”

Ez azt jelenti, hogy a törvényt az utolsó betűig meg kell tartani, ellenkező esetben átok száll arra, aki ezt nem teszi meg. Teljesen mindegy, hogy melyik pontján szegjük meg a törvényt, ha ezt megtesszük, akkor ez annyi, mintha egyetlen betűjét sem tartottuk volna meg. Ha a cselekedeteid alapján akarsz igaz lenni Isten előtt, akkor tökéletes kell legyél. Ha nem vagy tökéletes, akkor az a legjobb, ha a kegyelem evangéliumára figyelsz hit által, mert szükséged van rá. Ez az evangélium tehát a tökéletleneknek szól, a többiek pedig becsukhatják ezt a könyvet.

Az pedig, hogy törvény által senki sem igazul meg az Isten előtt, világos, mert meg van írva „az igaz ember hitből fog élni”.

Ezt az igét Isten a bajban levő Habakuk prófétának adta. Habakuk abban az időben panaszkodott Istennek, amikor a nemzet széteső félben volt: a vezetés tele volt korrupcióval. Habakuk látta ezt, mert bejáratos volt a kormányhoz, és kérte Istent, hogy ne engedje, hogy olyan dolgokat láthasson meg, amiket nem tud elviselni.

Azt mondta Istennek: Látom, hogy az egész rendszer rohamosan csúszik lefelé, és Te, Istenem semmit sem teszel ez ellen. Isten azt mondta: „Habakuk, én dolgozom ezen, de ha megmondanám neked, hogy mit csinálok, nem hinnéd el”. Habakuk azt mondta, hogy próbáljuk meg. Mire Isten: „Arra készítem fel Babilont, hogy az Én eszközőm legyen abban, hogy ezeket az embereket elítéljem a bűneik miatt.” Habakuk pedig kifakadt: „Várjunk csak, ez nem igazságos! Igaz, hogy mi rosszak vagyunk, de ők szörnyűek! Miért használnál egy olyan nemzetet, amely még ördögibb mint mi, azért, hogy megbüntess minket?”

Isten azt válaszolta: „Na ugye mondtam, hogy nem fogod elhinni.” Habakuk, azt mondta: „Jól van Istenem, elmegyek, és ott ülök a toronyban majd, és várom, hogy mit fogsz majd tenni.” Felment hát a toronyba, és várta Isten következő lépését. És amint ott ült, egyszer csak Isten szavát hallotta: „Habakuk, az igaz ember hitből fog élni.” Higgyél nekem. Bennem bízzál. A dolgok egyre csak nehezebbek lesznek, a nemzet fogságba fog kerülni. Egyedül bennem higgyél, mert az igaz ember hitből él!

Pál tehát ezt a fantasztikus Isteni kijelentést idézi itt. A törvény a cselekedetekre helyezi a hangsúlyt, a hit pedig, az Istenbe vetett bizalomra.

A törvény pedig nem hitből van, hanem „aki cselekszi, az fog élni általa”. Krisztus megváltott minket a törvény átkától, úgy, hogy átokká lett érettünk – mert meg van írva: „Átkozott, aki fán függ”...

Ime, itt egy újabb dicsőséges pillantás Isten irántunk tanúsított szeretetére: mert gazdag volt, de szegénnyé lett érettünk, hogy az ő szegénysége által megismerhessük az Ő gazdagságát.

„Mert Isten bűnné tette azt, aki nem ismerte a bűnt.”

Gyakran, amikor bemerítkezéskor lemegyünk az óceánhoz, a víz nagyon hideg szokott lenni. Amikor az emberek a hideg vízbe alámerülnek, gyakran elakad a lélegzetük, és amikor ismét felbukkanak, láthatóan kapkodják a levegőt.

Amikor meleg a tested, és hirtelen alámerülsz a hideg vízbe, ez sokkhatást eredményez. Mekkora megrázkodtatás lehetett Jézusnak, aki oly tiszta volt, hogy hirtelen az egész világ bűne őreá zúdult! Minden szörnyű, sátáni dolog, minden perverzió amit valaha is elkövetett az emberiség, mind az ő vállaira nehezedett. Így váltott meg minket Isten a törvény átkától mert Jézus lett átokká helyettünk a keresztre feszítve.

...azért, hogy Ábrahám áldása Jézus Krisztusban a pogényoké legyen, és hogy a Lélek ígéretét hit által megkapjuk.

Jézus azért jött, hogy megváltson és az átkokat elviselje helyettünk – ez a negatív rész.

A pozitív: hogy megkaphassuk az áldást, amelyet Isten Ábrahámnak ígért.

Testvéreim, emberi módon szólok: a megerősített végrendeletet, még ha emberé is, senki sem érvényteleníthetné, vagy nem toldhatja meg.

Az ígéretek pedig Ábrahámnak adattak, és az ő utódának. Nem így mondja az Írás: „és az ő utódainak”, mintha sokakról szólna, hanem csak egyről: „és a te utódodnak”, aki a Krisztus.

Amikor azt mondta, hogy az utódodnak, nem azt értette alatta, hogy a zsidó népen keresztül fogja megáldani a világot, hanem azt, hogy a világ Jézus Krisztuson keresztül válik áldottá. Ezt az Ábrahámnak kijelentett ígéretet a zsidók gyakran félreértelmezik, mintha ők lennének a világ számára az Isten által kiválasztott jótevők. De ez nem így van: Ábrahám egyes számban használt utóda itt Jézus Krisztusra utal.

Ezt pedig így értem: azt a szövetséget, amelyet korábban megerősített az Isten, a négyszázharminc esztendő múlva keletkezett törvény nem teszi érvénytelenné, vagyis ez nem törli el az ígéretet.

Mert a törvény átkot hozott az embernek. Jött a törvény és halálra ítélte az embert. De Isten áldást ígért az embernek. Tehát a törvény nem veheti el az Isten által számunkra

ígért áldást. Istenem segíts, hogy megláthassátok ezt, mert ezáltal olyan gazdag lehet az életek, és annyira tele lesz Isten áldásaival, hogy nem fogjátok tudni elviselni!

Az én életem annyira Isten-áldott lett, amióta a Lélek megértette velem, hogy az Isten áldásának alapja az ő kegyelme és szeretete, és nem múlik az általam elvégzett munkán. Ennek az alapja ez a szövetség, amelyet Isten azért kötött, hogy megáldjon engem. Isten ezt a szövetséget megerősítette, és a törvény nem tudja ezt megsemmisíteni, és az én hibáim sem tudják megsemmisíteni. Amint hiszek Jézus Krisztusban, úgy Ábrahám hitben fogant gyermekévé válok, és az a szövetség, amit Isten Ábrahám gyerekeivel kötött, Isten velem kötött szövetségévé válik.

Mert ha törvény alapján volna az örökség, akkor már nem az ígéret alapján volna; Ábrahámnak viszont ígéret alapján ajándékozta azt az Isten.

Mi tehát a törvény? A bűnök miatt adatott, amíg eljön az utód, akinek az ígéret szól. A törvényt angyalok közölték közbenjáró által.

A törvény arra szolgált, hogy az embereket bűneik tudatára ébressze azért, hogy rájöjjenek, hogy szükségük van egy megváltóra.

Közbenjáróra nincs szükség, ahol nincs két fél. Isten pedig egy.

A törvény tehát az ígéret ellen van? Semmiképpen sem! Mert, ha olyan törvény adatott volna, amely képes életet adni, valóban a törvény alapján történne a megigazulás.

De az Írás mindenkit bűn alá rekesztett, hogy az ígéret a Jézus Krisztusban vetett hit alapján adassék azoknak, akik hisznek.

Mielőtt pedig eljött a hit, a törvény őrzött bennünket, egybezárva az eljövendő hit kinyilatkoztatásáig.

Mielőtt Jézus eljött volna, a kapcsolatunk Istennel a törvényen kellett alapuljon. Így viszonyult az ember az Istenhez, és hozta az áldozatokat, amelyek saját bűnei elfedésére szolgáltak. De amint Jézus eljött, a törvényre már nem volt szükségünk. A törvény a tanárunk volt, amely Krisztus felé irányított, hogy hit által üdvözlünk. A törvény csak azt tudja megmutatni, hogy én milyen messze vagyok attól, amit Isten számora elképzelt. Pál azt mondta, hogy Krisztus a törvénykezés végét jelenti azok számára, akik hisznek.

Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által. Akik Krisztusban keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöttétek magatokra. Krisztusban tehát nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert mindnyájan egyek

vagytok a Krisztus Jézusban. Ha pedig Krisztuséi vagytok, akkor Ábrahám utódai vagytok, és ígéret szerint örökösök.

Jézus tehát az emberek számára a közös nevezőt jelenti, hogy mindnyájan egyenlő alapokon állhassunk Isten előtt. Én ugyanolyan könnyen tudok Isten elé kerülni Jézus Krisztuson keresztül, mint Billy Graham, vagy maga a pápa, vagy bárki más. Mert ők is ugyanazon az úton kell jöjjenek mint én, a Jézus Krisztusba vetett hitükön keresztül.

Lehet, hogy néha nekem könnyebb Isten elé kerülni, mert én tudom biztosan, hogy csak Jézus vihet oda hozzá, de megtörténhet, hogy azok a jó emberek azt gondolhatják, hogy a saját erejükből is Isten elé jöhetnek. Én magam tudom, hogy képtelen vagyok erre.

Ti mindnyájan, Isten gyermekeiként, függetlenül a társadalmi helyzetetektől, ugyanígy juthatok Istenhez, mert Krisztusban nincs különbség az emberek között.

PÁL LEVELE A GALATÁKHOZ

4. FEJEZET

Azt mondom pedig, hogy ameddig az örökös kiskorú, addig semmiben sem különbözik a szolgától, jóllehet ura mindennek, hanem gyámok és gondnokok fennhatósága alatt áll az apa által megszabott ideig.

Pál itt egy gyerekhez hasonlít minket. Van például egy kis gyerek, aki a Rockefeller családban született, és egy napon hatalmas vagyont fog örökölni. Amíg viszont óvodába jár, még nem írhat alá százmillió dolláros csekket, annak ellenére, hogy egyszer az egész az övé lesz. Most viszont még gyerek, gyámok és tanítók fennhatósága alatt, akik megtanítják neki azokat a dolgokat, amelyek segítségével bölcsen tudja majd használni a vagyont, amikor az a sajátja lesz. Annak ellenére, hogy ő minden vagyon örököse, nem költhet belőle egészen addig a napig, amit a felnőtté válás napjának jelöltek ki.

Mi mindnyájan Isten örökösei vagyunk. Amíg viszont fejlődési stádiumban vagyunk, annak ellenére, hogy mindennek az örökösei vagyunk, arra a kijelölt időpontra kell várjunk, amit Atyánk kijelölt az örökség birtokbavételére. Ez alatt az idő alatt tanítanak minket is, hogy miként kezeljük ezt a kapcsolatot.

Igy mi is, amikor kiskorúak voltunk, a világ elemei alá voltunk vetve szolgaságra. De amikor eljött az idő teljessége, Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született a törvénynek alávetve, hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy Isten fiaivá legyünk. Mivel pedig fiak vagytok, Isten elküldte Fiának Lelkét a mi szívünkbe, aki ezt kiáltja: „Abbá, Atya!” Úgyhogy már nem vagy szolgál, hanem fiú, ha pedig fiú, akkor Isten akaratából örökös is.

A törvény tehát a gyámunk és gondnokunk volt, de most az idők teljességében eljött Jézus, aki Máriától született, zsidó otthonban nevelkedett, és tökéletesen követte a zsidó törvényeket, annak érdekében, hogy megváltsa a törvény alatt levőket.

Törvény alatti lenni azt jelenti, hogy a törvény bírálata alatt lenni. Amikor megszegjük a törvényt, akkor a törvénynek követelése van velünk szemben, és ezt a követelést ki kell elégíteni annak érdekében, hogy szabaddá lehessünk.

Például, ha 80-al vezetsz a városban, lefényképez a rendőr, és később megérkezik a bírósági döntés, hogy a bírságod 30.000 Ft. Azt mondom, hogy szeretnéd látni a bizonyítékot, ezért beidéznek a bíróságra. A bíró azt mondja, hogy 80-al vezettél, elismered-e a hibádat.

A te válaszod: - Bíró úr, én csak...

- Elismeri-e, vagy nem? – hangzik a kérdés.
- De, tudja, bíró úr...
- Mi a válasza, elismeri-e, vagy nem? Igaz-e hogy 80-al vezetett?
- Igen, de...
- 30.000 Ft.
- De, bíró úr...
- Bírói döntést akar, vagy tárgyalást?
- Hát, bírói döntést, ha lehet...
- Akkor az ön büntetése 30.000 Ft

(Nem igazán érdekli őket semmilyen körülmény, az érdekli őket, hogy bűnös vagy-e vagy sem, és a döntést be is hajtják rajtad.)

- De bíró úr, nincsen 30.000 Ft-om.
- Rendben, 5 nap elzárás.

Ez tehát a törvény követelése veled szemben, mert te a törvény alatt vagy. Így elvisznek a börtönbe 5 napra, és amíg le nem telik az 5 nap, addig a törvény megkötözve tart. Miután letelt ott az 5 napod, már nem vagy a törvény fogságában, mert a követelés betöltetett, és szabaddá válsz.

Ennél jóval komolyabb dolog viszont Mózes törvénye alatt lenni, mert ott a büntetés a halál. Nem lehetek tehát szabad az ő törvénye alatt, amíg a törvény be nem töltetett.

Az emberiség Krisztus idejéig tehát a törvény ítélete és átka alatt volt. De eljött Krisztus, Isten Fia, hogy mi, akik a törvény alatt voltunk Isten örökbe fogadott gyerekeivé legyünk.

Én tehát Isten fia vagyok, de nem ugyanabban az értelemben, ahogy Jézus Isten Fia. Óvakodjatok minden olyan tanítástól, amely Jézus Krisztussal egyenlő helyre helyezne titeket. Manapság jó néhány nagyon népszerű pünkösdi tanító nagyon veszélyes tanítást terjeszt könyveiben arról, hogy az ember eljuthat ahhoz a kijelentéshez, hogy: Én vagyok Krisztus, és így követelésem lehetnek Istennel szemben. Ez egy igen pusztító tévtanítás! Nem vagyok Isten Fia olyan értelemben, mint Jézus. Ő volt az egyetlen, akit az Atya fogantatott a Szentléleken keresztül.

Akkor én Isten gyereke vagyok-e? Igen, én Isten fogadott gyereke vagyok. Isten befogadott engem az Ő családjába, és én ezt örömmel fogadom el. A Szentlélektől születtem újjá és Isten örökbefogadás útján választott ki engem.

Mivel pedig fiak vagytok, Isten elküldte Fiának Lekét a mi szívünkbe, aki ezt kiáltja: „Abbá, Atya!”

Az „Abbá” azt jelenti héberül, hogy „Apukám”. Ezt a szót, a legközvetlenebb, szeretetteljes kapcsolat esetén szoktuk használni. Jézus mondta, hogy amikor imádkozunk azt mondjuk, hogy: „Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a Te neved...”

Úgyhogy már nem vagy szolga, hanem fiú,...

Gyermekként a törvény alatti időkben ugyanolyanok voltunk, mint a szolgák, mert nem örökölhettük az örökséget, amely Jézus Krisztuson keresztül kapható meg, nem pedig a törvényen keresztül.

Amikor pedig még nem ismertétek az Istent, olyan isteneket szolgáltatok, amelyek lényegüket tekintve nem azok. Most azonban, miután megismertetek Istent, vagy még inkább: Isten ismert meg titeket, hogyan térhettek vissza ismét az erőtlén és szegény elemekhez, és hogyan akartok újból szolgáljukká lenni?

Vannak olyan emberek, akik nem ismerik Istent, és mindenféle rituálékban vesznek részt. Groteszk maszkokat vesznek magukra, befestik testüket, fura táncokat járnak, kardokkal hadonásznak, és biztosítanak arról, hogy ezen dolgok gyakorlásával ők esőt fognak hozni – mert ez egy esőtánc, és az ő isteneik esőt fognak küldeni.

Az egyházban is vannak emberek akik különböző érdekes öltözetet, süvegeket öltenek fel, füstölgő kellékeket lógnak az emberek fölé, és vizet fröcskölnek rájuk, azt állítva, hogy ezáltal Isten áldását hozzák az emberek életére.

Pontosan erről beszél itt Pál, hogy amikor még pogányok voltatok olyan isteneket szolgáltatok, amelyek nem is azok. Pogány rituáléknak hódoltatok. De most, hogy Istent megismertétek, hogyan tudtok visszafordulni ehhez a rituálékon alapuló kapcsolathoz?

Az egyházban jelenleg is sok olyan rituálé van, amely visszavezethető a régi pogány szertartásokra. Napok, hónapok, ünnepek, pl. Mindenszentek Napja, amelyek a régi idők rituáléihoz vezetnek vissza. Ezeket ünnepeljük ahelyett, hogy előre haladnánk a hiten alapuló új kapcsolatunkban Istennel.

Aggódva figyeltek napokra, hónapokra, az évszakokra és az esztendőkre. Attól féltelek titeket, hogy talán hiába fáradoztam értetek. Testvéreim, kérek titeket: legyetek olyanok, mint én, mert én is olyan vagyok, mint ti. Semmivel sem bántottatok meg.

Pál azt mondja, hogy: ti se bántódtok meg, mert szeretlek, és meg kell mondjam nektek az igazságot, amely sokszor fájdalmas.

Hiszen tudjátok, hogy első alkalommal testi erőtlenségemben hirdetem nektek az evangéliumot, és ti mégsem estetek abba a kísértésbe, hogy engem testi erőtlenségem miatt megvessetek vagy megutáljatok, hanem úgy fogadtatok, mint Isten angyalát, mint Krisztus Jézust.

Amikor hozzátok jöttem, beteg voltam, mondja Pál, de angyalként fogadtatok. Hol van most az az első szeretet? Jöttek ezek a tévtanítók és újból a törvény köteléke alá akarnak vonni titeket.

Mert bizonyosságot teszek rólatok, hogy ha lehetett volna, a szemeteket is kivájtátok és nekem adtátok volna.

Ez egy enyhe utalás arra, hogy Pálnak a testi gyengesége talán egy szembetegség volt. Abban az időben voltak olyan keleti betegségek, amelyek a szemet is érintették, állandó vörösödéssel, folyásokkal, gyulladásokkal, amelyekre akkoriban nem volt gyógyszer. Negatív hatással volt ez a látásra, de egy ilyen emberre ránézni is elég visszataszító volt, és igen sokan azt állítják, hogy ez volt Pál betegsége.

Ennek ellenére, nagy szeretettel fogadták őt ott Galáciában.

Most pedig ellenségetek lettem, mert az igazat mondom nektek?

Vannak olyanok, akik negatív hozzáállásukon keresztül igen megnehezítik, hogy őszinték legyünk velük. Sokan láznak az igazság ellen, sokan pedig nem akarják hallani az igazat, mert kényelmesebb így számukra az élet. Nem szabad őket tényekkel zavarni, mert ők már döntöttek. Ne az igazat mondd nekem, hanem azt, hogy milyen jó vagyok, milyen szép vagyok.

Vannak olyanok, akik egy rendszerhez kötöttek, mert mindig így csinálták ők is, a szüleik is, a nagyszüleik is, és ők így boldogok és elégedettek. Nem kell sok energiát befektetniük, csak leülnek és nézik az eseményeket. Az embereket zavarja az igazság.

Pál ezért kérdi, hogy ellenségeitek lettem-e, csak azért, mert elmondom az igazat? Ezek a tévtanítók igen buzgók a saját hitük bemutatásában, és ez hatással van a hallgatóságukra is.

Nem jó szándékkal buzgólkodnak értetek, hanem el akarok titeket tőlem szakítani, hogy aztán értük buzgólkodjatok. Helyes az, ha valaki mindenkor a jóért buzgólkodik, és nem csak akkor, amikor ott vagyok közöttetek, gyermekeim, akiket újra meg újra fájdalmaik között szülök meg, amíg kifformálódik bennetek a Krisztus. Szeretnék azonban most ott lenni nálatok, és változtatni a hangomon, mert bizonytalanságban vagytok felőletek.

Pál válasza az imádság győzelmét hordozza magában.

Az írás sokszor nehézséget okoz, mert nem lehet hallani az író hanghordozását. Sokszor az a mód ahogyan beszél valaki, a mondanivalót is megváltoztatja. Az Írásnak ez a kevésbé szerencsés oldala, amit sokszor félreértünk, mert olyan hanghordozással olvassuk, ami nem biztos, hogy eredetileg is ott volt.

Például, amikor Isten eljött Ádámhoz az Édenkertbe, miután Ádám és Éva ellenszegült, és evett a tudás fájáról, azt gondoljuk, hogy Isten egy letartóztatási parancsot hozó tiszt nyers, számonkérő hangján szól: „Ádám, hol vagy?” De én azt hiszem, hogy a hanghordozása inkább hasonló volt egy megtört szívű apához, akinek a gyereke rosszat tett. Én nem lesúlytó ítéletként hallok Isten hangját mennydörögni, hanem inkább a szívfájdalmat hallok az Ő hangjában.

Nagyon sokszor képzeljük, hogy Isten mennydörög ránk, ítélettel teli hangon, amikor valójában összetört szívével szeretne minket helyrehozni.

Pál ezért mondja, hogy változtatni szeretne a hangján, és azt kérdezi, hogy valóban értitek-e, gyermekeim, hogy mit csináltok. Ti akik törvényi kapcsolatot akartok Istennel, tényleg értitek-e, hogy ez hová vezet?

Mert meg van írva, hogy Ábrahámnak két fia volt: az egyik a rabszolganőtől, a másik a szabadtól. De a rabszolganőtől való csak test szerint született, a szabadtól való viszont ígéret által. Ezeket átvitt értelemben kell venni, mert ezek az asszonyok két szövetséget jelentenek. Az egyik a Sinai-hegy szövetség, amely szolgaságra szül: ez Hágár. Mert Hágár a Sinai-hegy Arábiában – megfelel a mostani Jeruzsálemnek -, amely szolgaságban van fiaival együtt. De a menyeyi Jeruzsálem szabad: ez a mi anyánk. Mert meg van írva: „Újjongj, te meddő, aki nem szültél, vigadj és örvendj, aki nem vajúdtál, mert több a gyereke az elhagyottnak, mint a férjes asszonynak.”

Ez az idézet Izraelre vonatkozik az Ézsaiás 54-ben, amikor Isten visszaállítja a nemzetre vonatkozó kiváltságot és áldást, és amikor majd vissza fognak nézni, meglátják, hogy Isten sokkal több új gyereket „szült” a pogányok soraiból, mint Izrael fiai közül. A sírás és elkeseredés igen nagy lesz közöttük, amikor rájönnek, hogy az Isten által küldött Megváltót utasították el. Látni fogják, hogy a „meddőnek”, a pogányoknak sokkal több gyerekük van az Úrban, mint a férjes asszonynak, Izraelnek.

Tehát azok akik lélekben járnak itt ellentétben állnak azokkal, akik testben járnak. Pál itt egy allegóriát használ: Hágár esetét, aki Ábrahámnak és Sárának testtől fogant gondolata volt arra, hogy „kisegítse” Istent. Amikor Izmael 13 éves volt, Ábrahám a

sátorban ült, és Isten azt mondta neki, hogy fiat fog neki adni. Ábrahám azt mondta Neki: Uram, hadd éljen Izmael Veled örökké. Más szóval, jól van ez így Istenem, én meg vagyok ezzel elégedve, legyen Izmael az örökös.

Isten válasza: Nem, Sárán keresztül fog az ígéret fia születni.

Az egyik testben fogant, a másik az ígéret fia volt. A két szövetség: a törvény, amely a testnek szól, az ígéret Jézus Krisztusban pedig a léleknek.

Tehát Istennel való kapcsolatunkban e kettő közül választhatunk: a törvényen vagy a Léleken keresztül. De a törvény cselekedetein keresztül nyilvánvalóan senki sem igazulhat meg, így az egyetlen igaz kapcsolat Istennel csak a Léleken keresztül, és a Jézusban vetett hitünkön keresztül lehetséges.

Ti pedig testvéreim, Izsák módjára az ígéret gyermekei vagytok. De amint akkor a test szerint született üldözte a Lélek szerintit, úgy van ez most is.

Izmael csúfolódott és kifigurázta a kis Izsákot. Sára megharagudott rá, hogy milyen csúnyán bánik vele, és azt mondta Ábrahámnak, hogy szabaduljon meg a rabszolganőtől, mert nem bírja ezt tovább elviselni. Ábrahámnak nagyon fájt ez, mert szerette Izmaelt, hiszen a fia volt, de Isten szólt hozzá, és azt mondta, hogy „hagass a feleségedre”. Így Ábrahám kiteszította Hágárt és Izmaelt.

De mit mond az Irás? „Űzd el a rabszolganőt és a fiát, mert nem örökölhet együtt a rabszolganő fia a szabad asszony fiával.” Ezért tehát testvéreim: mi nem a rabszolganő, hanem a szabad asszony gyermekei vagyunk.

A rabszolganő a törvényre utal, a Sinai-hegyre, aki nem vihette be az embereket Isten áldásának helyére, csak átkot hozhatott az emberekre.

Emlékeztek, amikor Izrael gyermekei beléptek az Igéret Földjére Józsué vezetésével, és 6 törzs képviselői felmentek a Garizim hegyére, a másik 6 törzs képviselői pedig Ébál hegyére mentek fel. Azok akik Ébál, azaz az áldás hegyén voltak nem szóltak semmit, mert a törvény nem hozhat áldást, de azok akik a Garizim hegyén voltak tizenkétszer modták, hogy átkozott az ember, mert a törvény csak átkot hozhatott, nem megváltást, sem áldást.

A Lélek Jézuson keresztül tud csak eljuttatni Isten áldásaihoz. Nem a rabszolganőn keresztül kapcsolódunk tehát Istenhez, nem is a törvényen keresztül, hanem azokon az ígéreteken keresztül, amelyeket Isten adott számunkra, ha hit által elfogadjuk őket.

Pálnak ez a galatákhhoz szóló tanítása nagyon fontos, mert mi alapvetően egy olyan koncepcióhoz ragaszkodunk, amely a jutalmazáson és büntetésen alapul. Erről szól az élet, így nőttünk fel, erre tanítottak. De Istennel nem ez alapján van kapcsolat, és nagyon fontos, hogy a Vele való kapcsolatomból számúzzem ezt a koncepciót.

Az ígéreteknek hit által történő elfogadása alapján viszonyulok Istenhez, tudván azt, hogy ígérete szerint mindig szeret és áldásaival halmoz el, annak ellenére, hogy tudom, hogy elbuktam, és hogy nem érdemlem meg azokat. Viszont, mivel gyermeke vagyok, ezért a kegyelmén keresztül mindig meg fog áldani, mert a szabad asszony gyermeke vagyok, az ígéret gyermeke. Amióta ezt felfedeztem Isten folyamatosan egyre növekvő mértékben áld és áld.

A múlt héten találkoztam egy fiatalemberrel, aki itt volt a Calvary Chapel megalapításakor, de néhány tragikus tapasztalat miatt később elfordult Istentől, megkeseredett, és évekig nem is foglalkozott Istennel. A nagymamáját temették a múlt héten, ő is ott volt, és mondta, hogy mennyire örül, hogy találkoztunk.

Elmondta, hogy újra teljesen átadta Jézus Krisztusnak az életét, mert Isten olyan mértékben áldotta meg újból és újból, bármerre járt, hogy már nem bírta elviselni. Végül feladta a küzdelmet ellene, és azt mondta Istennek, hogy teljesen átadja neki az életét.

Az Irás azt mondja, hogy „Isten jósága megtéríti az embereket.”

Isten jó! Mi az ígéret gyermekei vagyunk! Isten meg akar téged is áldani, engedd meg neki! Csak higgyél benne, hogy meg fog áldani!

Tudjátok, én ezeket magamtól nem merném kijelenteni, ha nem lenne a Bibliában, mert ez nem az én ösztönös gondolkodásom. Én a következőképpen viszonyulok az emberekhez: ha te jó vagy hozzám, én is jó leszek hozzád; ha rossz leszel hozzám, én is rossz leszek hozzád.

Nehéz Istent megérteni, és elfogadni kegyelmét és jóságát, mert sokszor elbuktam, és nem érdelem meg. De mivel az Irás ezt tanítja, nem merek semmi mást kijelenteni. Csak azt hirdethetem nektek, amit Isten állít a velünk való kapcsolatáról. Mert Ő nem egy törvényen, hanem egy szereteten alapuló kapcsolatot akar.

Azt akarja, hogy szeressétek, és azt, hogy tudjátok, hogy ő mennyire szeret titeket, és azt akarja, hogy erre a szeretetre alapozva közelítsetek hozzá.

Amikor aztán megtapasztaljátok, hogy milyen a szeretetre alapozva viszonyulni hozzá, akkor az életeteket hatalmasan áldja meg, mert az áldásokat nem korlátozzátok saját cselekedeteitek tökéletlenségével. Az áldásokat az Ő ígéreteire és az Ő munkájára alapozva kapjátok Jézus Krisztuson keresztül, és ez a folyamat soha nem szűnik meg.

PÁL LEVELE A GALATÁKHOZ

5-6. FEJEZET

Krisztus szabadságra szabadított meg minket, álljatok meg tehát szilárdan, és ne engedjétek magatokat újra a szolgaság igájába fogni.

Az Apostolok cselekedetei 15. fejezetében ugyanez a probléma felmerült az Antiókhiai gyülekezetben is, amikor bizonyos emberek lejöttek Jeruzsálemből, és próbálták meggyőzni az ottani testvéreket, hogy körümetékedés és Mózes törvényeinek megtartása nélkül nincs megváltás.

Pál és Barnabás visszavitték ezeket az embereket Jeruzsálembe, mert ezek azzal az elképzeléssel jöttek oda, hogy nekik felhatalmazásuk van arra, hogy ezeket a dolgokat a testvérek számára kijelentsék. Fent Jeruzsálemben pedig összeült a gyülekezeti tanács, hogy ezt a problémát megvitassa.

Az Apostolok cselekedetei 15. fejezetében olvashatjuk, hogy Péter felállt és elmondta, hogy az Úr miként szólt hozzá, és miként hívta őt el a pogányokhoz Kornéliusz házába. És elmondta, hogy ott a Szentlélek hogyan szállta meg azokat a pogányokat, akik soha nem hallottak a törvénnyel szembeni engedelmességről.

Péter azt javasolta, hogy ne követeljék a pogányoktól olyan teher viselését, amelyet sem ők, sem az őseik nem voltak képesek elviselni. Péter ugyanezt a kifejezést: a szolgaság igáját használja beszédében, amit most Pál is használ. És Pál ehhez még hozzáteszi, hogy álljatok meg szilárdan a szabadságban.

Ne gondoljuk viszont, hogy ez a szabadság arról szól, hogy bármit megtehetünk, ami a testünk kívánsága. Keresztényként arra van szabadságunk, hogy ne tegyük azt, amit a test kíván. Istennek köszönhetően Jézus Krisztus megszabadított a saját testem szolgaságából.

Ime, én Pál mondom néktek, hogy ha körümetékedtek: Krisztus semmit sem használ nektek.

Ha azzal a szándékkal metékednek körül, hogy ez a rituálé megváltja őket, hogy ez majd Isten előtt igazgá teszi őket, akkor Krisztus semmit sem használ majd nekik.

De ismét bizonyoságot teszek minden embernek, hogy aki körümetékedik, köteles az egész törvényt megtartani. Akik törvény által akartok megigazulni, elszakadtatok Krisztustól, a kegyelemből pedig kiestetek.

Mert ti, akik a megigazulást a törvény és a szabályok betartásától várjátok, nem tapasztalhatjátok Isten kegyelmét életetekben. Mert igazak kell legyünk Isten előtt, hogy közösségünk legyen Vele. De hogyan tudok közösségben lenni Istennel, ha nem vagyok megigazulva?

A Vele való közösséget kétféle képpen érhetem el: az egyik, hogy betartom az igaz élet szabályait egytől egyig. De ha egyetlen egyet is megszegek, akkor nem számítanak engem az igazak közé.

A másik lehetőség a Jézus Krisztusba vetett hit általi megigazulás, amely Isten kegyelmén keresztül lehetséges. Ez a megigazulás Jézus Krisztus munkáján múlik, aki helyettem áldozta fel magát, tehát ez a megigazulás tökéletes, és kiáll minden próbát.

Mivel nem tudom az első lehetőséget teljesíteni, ezért a másodikat választom. Nem tudtam megtartani minden törvényt, és hálás vagyok Istennek, hogy Ő teljesen igaznak lát engem a Jézus Krisztusban vetett hitem által.

Nem lehet mind a két lehetőséget választani, mert...

...Mi ugyanis a Lélek által, hitből várjuk az igazság reménységét. Mert Krisztus Jézusban nem számít sem körülméltelkedés, sem körülméltelenség, csak a szeretet által munkálkodó hit.

Szerintem Pál, ha akarta volna, a megkeresztelkedést is beleírhatta volna ide, már ami az ember fizikai megkeresztelkedését vagy bemeitkezését illeti, mert itt a rituálék Isten előtti erejéről szól. Ugyanis ezeknek önmagukban nincs erejük, csak a szeretet és a hit mukálkodásának van ereje a szívetekben.

Érdekes, hogy akik mindig törvényeket és szabályokat akarnak, láthatóan mindig csak erőlködnek. Vannak akik idejönnek közénk, és erősködnek, be akarják bizonyítani a saját igazukat, hogy például a bemeitkezés a megváltás elengedhetetlen része. De tudjuk, hogy önmagában a bemeitkezés senkit sem vált meg, csak a szeretetben munkálkodó hitetek válthat meg titeket. És bármilyen kapcsolat, amely erőlködésről akarja meggyőzni a testvéreket, visszataszító lesz, törvénykezésre ösztönözhet és egyáltalán nem is érdekel.

Eddig jól futottatok: ki akadályozott meg titeket abban, hogy az igazságnak engedelmeskedjete? Ez a félrevezetés nem attól van, aki hív titeket.

Más szóval, ez nem Istentől van. Sem a Jehova Tanúi, sem a mormonok tanai nem Istentől valóak, mert azok a tanítások, amelyek a könyveikben vannak nem jönnek a Szentlélek által, hanem előbb el kell olvasd a könyveiket. A Mormon Könyvét kell elolvasni, hogy úgy gondolkozz, mint a mormonok, de ez a másokat győzködő hozzáállás nem száll meg téged, ha a Bibliát olvasod! Ezek olyan gondolatok, amelyeket csak emberek ültethetnek a fejünkbe.

Gyakran, amikor emberek valami furcsa koncepcióval jönnek hozzám, megkérdezem, hogy honnan tettél szert erre a gondolatra? Néha hazudnak, és azt mondják, hogy, hát olvastam a Bibliát és közben a Szentlélek megszállt és megmutatta ezt nekem. A válaszom: ez hazugság, és meg tudom mutatni neked azt is a Bibliában, hogy miért. Ezek a tévtanítások az egyházon belül emberek által terjednek, nem Istentől származnak.

A Jehova Tanúi a korai egyház idejéből származó bővülkődéssel kapcsolatos gnosztikus tanításokat folytatják. Kicsit felmelegítették, felöltöztették, és egy új hang által kommunikálták. Ezek nem Istentől valóak. Ezért szeretnék ösztönözni mindnyájatokat,

hogy a Bibliát olvassátok, mert ebben az esetben nem tartok attól, hogy valami furcsa hitre fogtok jutni.

Nem is hiszem, hogy a Biblián kívül bármi egyébre szükségetek van ahhoz, hogy Isten igazságát megismerjétek. A mormonok és a Jehova Tanúi azért mondják, hogy egyéb könyvet is el kell olvassál a Biblia mellett, mert soha nem jutnál az ő hitükre, ha csak a Bibliát olvasnád.

Egy kis kovász az egész tésztát megkeleszti...

Egy kis hiba az egész hitedre hatással lesz. Mert ahogy megnyitottad az utat e kis hiba előtt, olyan tévkoncepciók fejlődnek ki benned, amelyeket takargatnod kell, és igen hamar nagyra válik az egész.

Van egy csoport, akik csak Jézust vallják. Ők abban hisznek, hogy Jézus az Atya is, a Fiú is és a Szentlélek is. Ők az unitáriusok, és igen buzgó hívők, nagyon erőteljesen jelentik ki hitük igazságát.

Voltak köztük olyanok, akik engem akartak volna az ő gondolkodásmódjukra átformálni. Egy ideig halgattam, mert nem szeretek igeversekkel hadakozni, és amikor idéztek a Bibliából egyetértettem velük. Így azt hitték, hogy meggyőztek és mindenkinek kezdtek mondani, hogy Chuck is azt hiszi, amit mi. Ezért aztán oda kellett menjek és tudtukra kellett adjam, hogy nem győztek meg a hitükről, mert nem hiszem azt, amit ők.

Erre elkezdtek támadni és a halálokat kezdték prófétálni, úgyhogy akkor azt kérdeztem tőlük:

- Amikor Jézus bemerítkezett a Jordán vizébe, ki mondta azt, hogy „ez az én szeretett Fiam, Őbenne gyönyörködöm”?

- Amikor a kereszten volt Jézus kinek mondta, hogy „Istenem, Istenem, miért hagytál el engemet?” – erre azt válaszolták, hogy halála előtt elvetette magától isteni mivoltát.

Hát itt a baj! Egy kis kovász megrontja az egész tésztát. Feldaraboljátok Jézust, azt mondjátok, hogy egyszer Isten, aztán egy ideig nem volt az, a világ egy ideig Isten nélkül volt. Abból a hibából eredően, hogy azt mondtátok, hogy Jézus az egyetlen, belekeveredtek egy nagyobb bajba, és amikor ezeket megpróbáljátok elkendőzni olyan kijelentéseket tesztek, amelyek teljesen ellentétesek a Biblia tanításaival.

Akkor is vigyázzatok ha, az igazságtól csak egy kicsi eltérés történik! Maradjatok az egyenes úton.

Például, ha Los Angelesben felülnék a repülőre Honolulu felé, és indulás előtt a kapitány azt mondaná: Egy apró probléma van az irányítási rendszerünkkel, egy fokkal eltérünk a helyes iránytól, de reméljük, hogy ki tudjuk javítani indulás után. Én azt mondanám nekik, hogy nyissák ki az ajtókat és engedjenek leszállni. Mert, ha csak egy fokkal is eltér az irányunk a pontos irányéktól, mire Hawai-ba érnénk kb. 400 km-es eltérésünk lenne Honolulu-tól. Az elején még semmit sem vennénk észre, de ha így folytatjuk útunkat, akkor célunkat teljesen eltévesztenénk.

Én bizalommal vagyok irántatok az Úrban, hogy egyáltalán nem fogtok másképp gondolkodni; de aki megzavar titeket, el fogja venni büntetését, bárki legyen is az.

Engem pedig, testvéreim, ha még mindig a körülmetélést hirdetem, miért üldöznek? Hiszen akkor megszűnik a kereszt botránya.

Mert az emberek azt mondták, hogy Pál is körül van metélkedve, így ő is a körülmetélést hirdeti. Erre válaszolja Pál azt, hogy ez nem így van, mert ha így lenne, akkor miért üldöznék őt folyamatosan. Pál azt tanította, hogy Jézus Krisztus teljes mértékben megfizetett a mi megváltásunkért a kereszten, és ehhez mi semmit sem tehetünk hozzá.

A kereszt általi megváltás botrányos volt, ezért az emberek megpróbálták hozzátenni dolgokat. Pált azért üldözték a zsidók, mert ő kijelentette, hogy a mózesi törvények nem vezetnek a megváltáshoz, csak Jézus Krisztus kereszten bevégzett munkája. Pál egy kissé rosszmájúan írja a tévtanítókra vonatkoztatva

Bárcsak ki is metszenék magukat, akik lázítanak titeket.

Ezt az önkasztrálásra való utalást manapság igen sértőnek vélhetjük, de abban az időben Galácia volt a központja egy olyan pogány vallásnak, amely megkövetelte, hogy papjaik kiheréljék magukat, így ez elég gyakori volt arrafelé.

Mert ti testvéreim, szabadságra vagytok elhívva; csak a szabadság nehogy ürügy legyen a testnek, hanem szeretetben szolgáljatok egymásnak.

A szabadságot tehát nem lehet arra használni, hogy saját kívánságainkat elégítsük ki. Ha azt gondolod, hogy a keresztény szabadság erről szól, akkor tévedésben vagy. A Krisztusban levő szabadság a törvény kötelékétől szabadít meg, mert az nem igazíthat meg.

Mert az egész törvény ebben az egy igében teljeseedik be: „Szeresd felebarátodat, mint magadat.”

Tehát a szeretetben teljeseedik be a törvény.

Egyik törvénytudó egyszer megkérdezte Jézustól, hogy melyik a legfontosabb parancsolat. Jézus azt válaszolta, hogy „szeresd Uradat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes elmédből, teljes lelkedből és teljes erődből”, valamint „szeresd felebarátodat, mint önmagadat”, és ebben benne van minden törvény és a próféták.

Ha Lélekben és szeretetben járok, akkor nincs szükségem olyan törvényekre, amelyek az életemet szabályozzák. A törvényeket az alapokat nélkülöző emberek számára hozták. Mert a törvény alapjába véve azt mondja, hogy mindenekelőtt szeresd Istent, és szeresd felebarátodat, nem többet és nem kevesebbet.

*Ha pedig egymást marjátok és faljátok, vigyázzatok, hogy el ne emésszétek egymást! Intellek titeket: a Lélek szerint éljétek, és a test kívánságait **nem fogjátok teljesíteni.***

Pál arra buzdít minket, hogy az élet lelki oldalán járjunk. Isten az embert egy élő lélekként teremtette, hogy vele legyen közösségben. Isten egy felsőbbrendű szentháromság, az ember egy alacsonyabb rendű hármasság. A felsőbbrendű szentháromság: az Atya, a Fiú, a Szentlélek; az alacsonyabb rendű hármasság: az ember lelke, szelleme, és teste.

Az ember a lelki régióban találkozik Istennel, itt tudja Isten megérinteni az embert. Mert Isten Lélek, és az emberek lélekben és igazságban kell Őt dicsőítsék. Amikor Ádám bűnt követett el, a lelke meghalt, ahogy Isten ezt előre megmondta neki: „mert ha eszel róla, meg kell halnod”, és ennek következtében megtörte az Istennel való közösségét, mert Isten nem lehet közösségben olyan emberrel, akit a teste ural.

Ádám a testének adta át az uralmat, amikor meglátta az almát, látta hogy vonzó, jó ízű, és olyan okossá teszi, mint amilyen Isten. Teste és szeme kívánságának, és az élete büszkeségének adta át magát, és evett belőle. Ettől kezdve a test kezdett uralkodni, az ember tudata megtelt a test étvágyával és szükségleteivel.

Isten szándéka nem ez volt az emberre, mert ez az élet elidegeníti az embert Tőle, hiszen Ő Lélek, és a test uralkodásával nem tud közösségben lenni. Így hát elküldte Fiát, hogy meghaljon az emberek bűnéért, és hogy rajta keresztül az ember újjászülethessen Isten Lelke által, és ismét lelki teremtményé váljon.

Mikor Nikodémus Jézushoz jött, Jézus azonnal szembesítette ezzel, és azt mondta neki, hogy újjá kell születessen. Nikodémus értetlenkedett, hogy hová gondol, hogyan menjen most vissza az anyja méhében és ismét megszülessen? Jézus azt válaszolta, hogy Ő nem erről beszélt, mert ami testtől születik, az test, de ami pedig lélektől születik az lélek. A lelki újjászületésről kezdett beszélni neki, ami akkor történik meg, ha egy ember megváltójának fogadja el Jézus Krisztust, és a Lélek elkezd benne dolgozni, amelynek eredményeképpen élő hite lesz, és újra tudatosítja magában Isten Lelkének létezését.

Ezt nehéz azoknak megérteni, akik nem hisznek, mert a Biblia szerint ők vakok erre az ismeretre, míg aki lélekben jár az megérti ezeket, annak ellenére, hogy őt nem értik meg. A világon az egyik legnehezebb dolog megmagyarázni a természeti embernek a Lélek munkáját, mert te a Lélektől születted újjá, te látod és érted a Lélek munkáját egyértelműen és világosan. De mivel ők nem születtek újjá Lélekben, ezért olyan mintha értelmetlen dolgokról beszélnél nekik.

Elképesztő, hogy mekkora változást okoz az étellel szembeni hozzáállásunkban és Istennel kapcsolatos megértésünkben, ha újjászületünk Lélekben, hiszen a régen oly titokzatos dolgok hirtelen megvilágosodnak.

Mert a test kívánsága a Lélek ellen tör, a Léleké pedig a test ellen, ezek viaskodnak egymással, hogy ne azt tegyétek, amit szeretnétek.

Egy állandó harc folyik a hívő életében. Amint a Lélek feléled, elkezdődik a harc a vezetésért a testem és a lelkem között. Mert ha a test vezet, akkor az eszem a testemnek engedelmeskedik, és én folyamatosan testi dolgokkal foglalkozom. A test esze halott, elidegenedett Istentől, ezért nem ismerheti meg Őt.

Ha az életemet a lélek vezeti, akkor Istenre és lelki dolgokra gondolok, és az eredmény az élet, az öröm és a lelki béke.

Ez a választás minden nap sokszor történik meg, engedelmeskedhetek a testemnek, vagy engedelmeskedhetek a lelkemnek. Felvehetem a kesztyűt és törtethetek, harcolhatok, veszekedhetek, vagy pedig lélekben járva mondhatom, hogy „Istenem, nem számít ez annyira, kérlek segíts, hogy a jó oldalon maradjak, és elmenjek a harc mellett.”

Ez nem egyszer és mindenkorra eldöntött dolog. Igaz, hogy egyszer fogadtam el Jézust, megfeszítve a régi énemet, de most ismét fel kell ezt idézzem a mindennapos küzdelmek közepette: „A régi Chuck halott, hagyd békén, és ne éleszd fel.” Hiába próbál felülkerekedni, meg van feszítve, ezért szeretetben fogok járni minden körülményben. Minden nap fel kell ezt idézzem újra és újra.

Nem mindig járok Lélekben. Megtörténik, hogy nem Isten szerinti reakcióim vannak: mondok valamit, ami nem Istentől van. De a Lélek azonnal figyelmeztet, és egy ideig vitatkozom vele, de végül beismerem, hogy igaza van, és bocsánatot kérek Istentől, és köszönöm Jézusnak az általa nyújtott kegyelmet. Így tisztulok meg, így mehetek tovább.

Nem tudom mindig azt csinálni, amit akarok, de amikor rossz lépést teszek, ott van a Szentlélek, és ebből tudom, hogy Isten gyermeke vagyok. Mert ha nem volnék az, akkor Ő engedné, hogy a saját utamon menjek, és nem foglalkozna azzal, hogy javítgasson.

Ez nyugalommal tölt el engem, ahogy Dávid is mondta, hogy „vessződ és botod megvigasztal engem”. A vessző arra szolgált, hogy a juhok lábait megcsapkodja, amikor rossz irányba indultak. Azért örülök a feddésnek, mert tudom, hogy még mindig Isten nyájához tartozom: hiszen azt bünteti az Isten, akit szeret.

Ha pedig a Lélek vezet titeket, nem vagytok a törvény uralma alatt. A test cselekedetei azonban nyilvánvalók...

És itt felsorol számunkra egy teljesség igénye nélküli listát, mert azzal fejezi azt be, hogy „és ehhez hasonlóak”. Ez a lista a testünk kívánságairól...

...házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedés, viszálykodás, féltékenység, harag, önzés, széthúzás, pártoskodás; irigység, gyilkosság, részegeskedés, tobzódás és ehhez hasonlóak. Ezekről előre megmondom nektek, mint már korábban is mondtam: akik ilyeneket cselekszenek, nem öröklik Isten országát.

Ez egy igen kemény kijelentés azok számára, akik a test szerint szándékoznak élni. Amint ezeket a dolgokat felsorolja Pál, tisztán látható, hogy ezeket Isten kizárja az Ő királyságából. Ha mi a Királyságban részt szeretnénk venni, akkor nem hagyhatjuk, hogy a testünk uralkodjon felettünk.

Egy ehhez hasonló listát olvashatunk a Jelenések könyve 21. fejezetében, amelyben azokat sorolja fel, akiket kizárnak a menyországból: a gyávák, a hitetlenek, az utálatosak, a gyilkosok, a paráznák, a varázslók, a bálványimádók és a hazugok mind kívül fognak maradni. De ha Lélekben járunk, akkor nem fogjuk a test kívánságait teljesíteni. A törvény megtiltotta ezeket, és a szeretet törvénye szintén megtiltja.

Érdekes, hogy a következő felsorolás előtt a Lélek gyümölcséről ír, egyes számban, míg a test cselekedeteit többes számban használta, mivel a Léleknek csak egy igazi gyümölcse van, a szeretet. A többi szó csak körülírja, hogy mi is tulajdonképpen az agapé szeretet: az öröm, amely a szeretet tudatából fakad.

Emlékezhettek, hogy az 1 Korintus 13-ban is megtalálhatjuk a türelmet, ahol Pál a szeretetet többek között mint hosszútűrést határozza meg. Aztán a szívesség, jóság, hűség, ami ebben az esetben az emberekbe való bizalmat jelenti.

Inkább bízom bennük, mint állandóan gyanakodjak; persze ez nem jelenti azt, hogy megengedem, hogy minden ócska trükkkel átverjenek. Az önmegtartóztatás szóval van egy kis értelmezési problémánk, itt arra a személyre vonatkozik, aki nem veszi el az önuralmát. Tehát

A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás. Az ilyenek ellen nincs törvény. Akik pedig Krisztus Jézuséi, a testet megfeszítették szenvedélyeivel együtt. Ha a Lélek által élünk, akkor élünk is a Lélek szerint. Ne legyünk becsvágyók, egymást ingerlők, egymásra irigykedők.

A tévtanítók azzal a szándékkal jöttek, hogy saját fennhatóságukat növeljék. Ezek olyanok, akik mindig a számokban gyönyörködnek: pl. 10.000 lelket váltottunk meg a

múlt héten. Az ilyenek becsvágyóak és mindig irigykednek egymásra. De az ember dicsősége mindig üres és értelmetlen, ne próbáljátok ezt keresni, mert ki fogtok ábrándulni. A dicsőségvágy ugyanakkor nagyon sok ellenséget, irigységet és provokációt hoz létre.

Testvéreim, ha valakit tetten is érnek valamilyen bűnben, ti, akik lelki emberek vagytok, igazítsátok helyre az ilyet szelíd lélekkel. De azért vigyázz magadra, hogy kísértésbe ne essél.

A Biblia különbséget tesz a bűnök és hibák között. Szerintem a különbség elég kicsi, de Jakab azt mondta, hogy ha valaki beteg közöttetek, hívja a gyülekezet véneit, akik megkenik majd olajjal és imádkoznak érte, és az Úr megszabadítja őt a betegségtől, ugyanakkor, ha bűnt követett volna el, akkor ez megbocsáttatik neki. Jakab ezután felszólítja őket: Valljátok meg hibáitokat egymásnak!

A Bibliában nincs arra utalás, hogy a bűneinket egymásnak kellene megvalljuk, csak Istennek. És ha megvalljuk neki a bűneinket, akkor Ő igazságban és hűségben megbocsájtja azokat nekünk, és megtisztít minden igaztalanságtól. De megvallhatjuk egymásnak a hibáinkat.

Sokan kerültek bajba a bűnök és a hibák összekeverésének következtében, mert bűneiket akarták megvallani a másik embernek. Ebből aztán sok megbántás és kár származott.

Hallottam három lelkipásztorról, akik úgy döntöttek, hogy könnyítenek a lelkiismeretükön, és megvallják egymásnak bűneiket.

Az első azt mondta, hogy otthon mindig tart egy üveg italt, és magán-ivászatokat rendez.

A második azt mondta, hogy állandóan a nők után vágyakozik. És elkezdte bevallani, hogy kik azok akikre vággyal szokott gondolni. A harmadik azt mondta: az én bűnöm a pletykálgodás, és már alig várom, hogy kimenjek innen...

Vigyázni kell ezekkel a bevallási kísérletekkel, mert sosem lehet tudni, hogy kinek a bűne a pletykálgodás. Tehát hibáinkat valljuk be: Pi. Tévedtem, hibáztam stb. Jó, ha ezt bevalljuk, de ugyanakkor nehéz is ezt megtenni. Amikor a feleségünkkel beszélünk, talán ez a legnehezebben kimondott két szó: Én hibáztam! Mert nem akarom bevallani, de mégis hajladóak kell legyünk erre. Pi. Túl felületesen ítékeztem, vagy akkor beszéltem, amikor hallgatnom kellett volna; nem volt igazam, amikor azt mondtam, stb.

Pál ebben az esetben a tévtanítással kapcsolatban használja hogy „ha valakit tetten is értek”. Lehet, hogy valaki a tévtanítások következtében elment és körülmetélkedett, hogy megigazuljon.

Isten mindig helyre szeretné állítani a bűnöst, nem pedig megátkozni őt. És ha én mindenkire, aki bűnt követ el átkokat szórok, akkor nem Isten útját járom. Sajnos sokan gondolják, hogy Isten mindenkit elátkoz, aki valami rosszat tett, de ez nem így van.

Ha te bűnt követsz el, Isten nem vágyik arra, hogy tönkretegyen téged, inkább helyre szeretne állítani. És ha én Isten szolgájaként járok a világban, akkor én is Őt kell segítsen ebben helyreállítási folyamatban, nem pedig tovább taszítani azt, aki hibázott. Nem jöhetek törvénykezve, ítélkezve, nem súlythatok le a törvény erejével az emberre. Fel kell ismerjem, hogy én magam is képes vagyok ugyanarra a cselekedetre. Ha nem lenne Isten kegyelme, és a Lélek ereje, akkor én is ugyanabba a hibába estem volna.

Egymás terhét hordozzátok: és így töltsétek be a Krisztus törvényét.

Ő viselte a mi teheinket, és mi a másokét kell viseljük. A gyülekezeten belül meg kell legyen bennünk ez az érzékenység mások szükségleteire, mert ezek felismerésével tudunk hatékonyabban szolgálni egymásnak. Ott kell legyünk, hogy bátorítsuk, támogassuk őket, mások terhét elhordozzuk, és így töltsük be Krisztus törvényét.

Mert ha valaki azt gondolja, hogy ő valami, jóllehet semmi, megcsalja önmagát. Mindenki a saját tetteit vizsgálja meg, és akkor csakis a maga tetteivel dicsekedhet, és nem a máséval.

Nagyon sok ember van ebben a kategóriában, akik nagyot gondolnak önmagukról.

Amikor Isten valami különleges, új, izgalmas igazságot mutatott meg a szíveden keresztül, és te annyira izgatott leszel, hogy azt gondold, hogy az egész gyülekezet meg kell ezt tudja, tedd meg azt a szívességet, hogy várd meg, amíg mi megfigyeljük, hogy ez az kinyilatkoztatás hogyan változtatta meg a te életedet még inkább Jézus Krisztus hasonlatosságára.

Hadd lássuk, hogy miként tett ez Isten még elhivatottabb szolgájává, és amikor már megláttuk ennek a gyümölcsét a te életedben, akkor oda fogunk menni hozzád és érdeklődést fogunk mutatni e kinyilatkoztatás iránt. De ne siesd el, hanem bizonyítsd be előtte, hogy láthassuk az eredményt, és akkor örülhetsz annak, amit Isten végzett a te életedben.

Mert mindenki a maga terhét hordozza.

Az imént mondtuk, hogy mások terhét hordozzad, de ugyanakkor a sajátodét nem rakhatod át másokra. Sokan megpróbálják másokra aggatni a saját terheiket, hogy ne kelljen cipeljük azt. Rám is sokan próbálják terheiket átrakni, a feleségem megjegyzi, hogy Isten ezért adott nekem széles vállakat...

A hatodik vers igen érdekes és nem szeretnék sok magyarázatot fűzni hozzá.

Akit pedig az ígére tanítanak, az minden javából részesítse tanítóját.

A Biblia szerint a munkás méltó az ő fizetésére, és hadd mondjam meg, hogy Isten bőségesen megáldott engem minden lehetséges módon, fizikailag jó egészséggel, lelkileg a Vele való járásban, és pénzügyileg is megáldott. Köszönöm Istennek az áldásait.

Nem azért olvasom ezt a verset, hogy célozgassak vele, mert Isten minden tekintetben nagyon jól gondot visel rám. Nagyon szeretem megosztani Isten szeretetét az emberekkel minden ellenszolgáltatás nélkül. Pálhoz hasonlóan szeretem a függetlenséget, és bárhová szeretek menni és tanítani. Meg szokták kérdezni, hogy mennyit kérsz a tanításért. A válaszom: soha nem kértem senkitől pénzt ezért, csak mentem.

És bárhová megyek, megkérdezik, hogy a költségekkel mi legyen, mire ezt válaszolom: Az Apukám hihetetlenül gazdag, és minden szükségletemről gondoskodik. Ne aggódjatok az én költségeimmel kapcsolatban, mert az Atyám bőkezű költség számlával látott el. Isten jó, és megáldott, és én köszönöm neki. És ti is megáldottatok, mert a szolgálatom jutalma fantasztikus!

Minden héten csodálatos leveleket kapok emberektől, akinek az élete áldott lett Isten ígéjének tanítása által. Milyen hatalmas áldás ez nekem, amikor megosztják ezt az emberek velem! Csak ülök és kapom az áldást újból és újból.

Ne tévelyegjétek: Istent nem lehet megcsúfolni. Hiszen amit vet az ember, azt fogja aratni is: mert aki a testének vet, az a testből arat majd pusztulást; aki pedig a Léleknek vet, a Lélekből fog aratni örök életet.

Én hiszem, hogy az ember minden nap az agyának termékeny földjébe vet. Vethetsz a testednek, és ebben a világban nem nehéz a testnek vetni. Rengeteg újság, magazin, film, TV program egyetlen célja, hogy a testet etesse, hogy a test kívánságait kielégítse,

hogy „magnövelje” a testet. De ne tévedjétek! Ha ezeket a filmeket, magazinokat nézitek, ha a testeteket ezekkel etetitek, akkor a testből pusztulást fogtok aratni.

Ne hitessétek önmagatokat! Nem lehet a testnek vetni és a Lélekből aratni! Sokatoknak az a problémája a testtel kapcsolatban, hogy folyamatosan vet a testének. A szem kapuja egy nagyon fontos kapu az ember lelkéhez, és igenis befolyásol mindenkit az, amit lát. Szörnyű dolog, ha szemetet ültetsz a kompjúteredbe.

A minap, amint kint dolgoztam a kertben, nem tudom, hogy minek a hatására emlékeztem vissza arra, hogy amikor hétéves kisser voltam, valami mocskos szájú fickó énekelt egy csúnya dalt, és évekkel később visszakerült ez a dal az agyamba.

Mondom, Istenem, ez szörnyű! Mert az a kis mag akkor lett elvetve a fejembe, amikor még kisgyerek voltam, és még mindig ott van! Azonnal elkezdtem dalokat énekelni Istennek és dicsőíteni Istent, hogy ez az egész menjen vissza oda a szemétkosárba, ahonnan jött.

El ne feledjétek, hogy ki mint vet, úgy arat, ez az élet, és ne engedjétek, hogy becsapjanak ezzel kapcsolatban.

A gyönyörű dolog az, hogy igenis tudunk a Léleknek vetni! Ezt tesszük, amikor Isten Igéjét olvassuk, hallgatjuk, mert az Ő Igéje élet és Lélek. Isten Igéje élő és erős, élesebb a kétélű kardnál, és képes éket hasítani a test és a lélek között, és a lelkünket táplálja. Ha a lelkünknek vetünk, akkor lélekből fogunk aratni örök életet. Létfontosságú, hogy jól vessek, mert ez a mag fog kikelni.

Istenem segíts, mert sok tekintetben szörnyű időket élünk, megvan minden olyan modern berendezésünk, ami arra jött létre, hogy egyre távolabb vigyen minket Istentől, hogy elnyelje az időnk. Oly könnyű bekapcsolni a TV-t és belefeledkezni a műsorokba, a történetekbe, a titkokba, a románcokba, de mekkora időpocsékolás!! Milyen könnyű a testnek vetni.

A jó cselekvésben pedig ne fáradjunk el, mert a maga idejében aratunk majd, ha meg nem lankadunk.

Igen sokszor azonnal akarunk aratni. Amikor testben vetünk, akkor kérjük Istent, hogy ne engedje kibújni a hajtást, de amikor Lélekben vetünk, akkor azonnal akarjuk az eredményt. Istenem, hát 5 perce imádkoztam már ezért, mikor fogsz valamit tenni? Ne aggódjatok, Isten az Ő idejében megteszi, amit kell.

Ezért tehát, míg időnk van, tegyünk jót mindenkivel, leginkább pedig azokkal, akik testvéreink a hitben.

Legyen ez az életünk törvénye, tegyünk jót minden emberrel.

Nézzétek, mekkora betűkkel írok nektek a saját kezemmel!

Ez egy személyes megjegyzés Pál részéről, mivel legtöbb levelét maga diktálta, mert ez volt az akkori idők szokása, ezt a galatákhöz írt levelét pedig sokak szerint a saját kezével írta. A nagy betűk megjegyzés a betűk méretére vonatkozhat, mert rossz volt a látása.

Akik testi értelemben akarnak tetszést aratni, azok kényszerítenek arra titeket, hogy körülmetélkedjétek, csak azért, hogy a Krisztus keresztyéért ne üldözzék őket. Mert akik körülmetélkednek, maguk sem tartják meg a törvényt, hanem azért akarják a ti körülmetéléseteket, hogy a ti testetekkel dicsekedhessenek. Én azonban nem kívánok mással dicsekedni, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyével, aki által keresztye fészítettett számomra a világ, és én is a világ számára.

A tévtanítók az általuk megtérítettek lelkeivel akartak dicsekedni. Isten óvjon engem attól, hogy azzal dicsekedjek, amit Krisztus keresztye végzett el. Nem akarok dicsekedni sem azzal a munkával, amit bennem végzett, sem semmivel, amim van, vagy amit csináltam, hanem azt a munkát akarom dicsérni, amit Isten értem elvégzett a Jézus keresztyével.

Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés nem számít, sem a körülmetéletlenség; hanem csak az új teremtés. Békesség és irgalmasság mindazoknak, akik e szabály szerint élnek, és az Isten Izraelének!

Ezentúl senki se okozzon nekem fájdalmat, mert én a Jézus bélyegeit hordozom a testemen! A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen a ti lelketekkel, testvéreim. Ámen.

Isten töltse be a szíveteket az Ő Lelkével, és járjatok Lélekben, vessetek a Léleknek, és akkor a Lélekben is fogtok aratni az élet bőségéből Jézuson keresztül.